

மெறாகவி

பெற்றுக்கொடுத்து
நூல்

மஹாகவி
பொருள் நூறு

மஹாகவி

மஹாகவி

பொன்ற நாறு

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24
தமிழ்நாடு இந்தியா

PORUL NOORU

by

Mahakavi

(A Collection of 100 poems)

First Edition - 31 October 2008

Mithra : 183

ISBN : 978-81-89748-70-8

Pages : 128

Price : Rs.100/-

Publication Editor
Esopo

Mithra Books are Published by
Dr. Pon Anura

Designed, Printed & Published by
Mithra Arts & Creations Pvt Ltd
32/9 Arcot Road, Kodambakkam,
Chennai – 600 024.

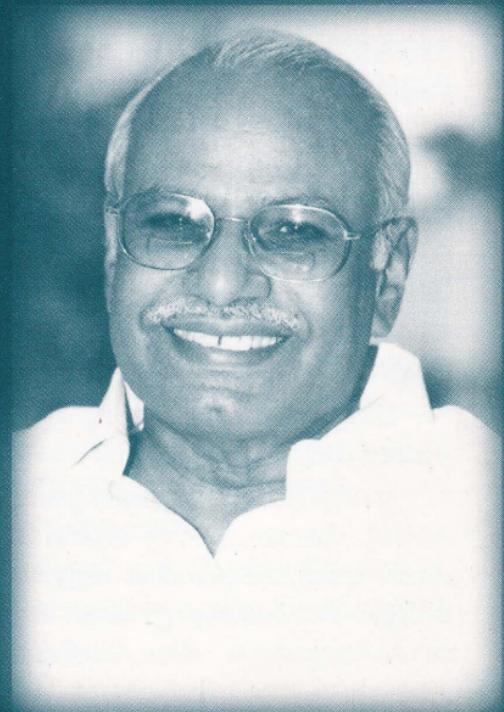
Ph : 0091 44 - 2372 3182 / 2473 5314
Email : contact@mithra.co.in
Web : www.mithra.co.in

பாயிரம்

1981 - புத்தர் பெயர் சொல்லும் புல்லர்களின் கொலை வெறியால் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. அது ஈழத் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சிலே இட்ட நெருப்பானது.

கொடூரம் இழைக்கப்பட்ட சில மாதங்களில் தமிழ் நூல்களைத் தேடியும், ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சுமந்தும் ஒரு யாத்தீரிகர் தமிழகம் வந்தார். சோகம் எழுதிய அவருடைய முகத்தில் உறுதியின் ரேகைகளை அடையாளம் காண முடிந்தது. அவர் வேறு யாருமல்ல, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆர். பத்மநாப அய்யர்.

தட்டுத் தடுமாறி வானம்பாடி இதழை நான் நடத்தி வந்த காலம். நூல்களை அச்சிட்டுத் தரும் வசதி இல்லாததால், சில கவிதைகளையும், ஒரு சிறு நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியையும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டேன்.

ஸமுத்துக் கவிதைச் சிறப்பிதழாக வானம்பாடி வெளிவந்தது. எம்.ஏ..நுஃ மான், அ.யேசுராசா, சேரன் ஆகியோர் தொகுத்துத் தந்த 22 கவிஞர்களின் 35 கவிதைகளை வெளியிட்டு நிறைவு கொண்டேன். சேரன், அ.யேசுராசா இருவரும் எழுதிய ஸமுத்துத் தமிழ்க் கவிதை குறித்த அறிமுகக் கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன.

அப்போது பத்மநாப அய்யர் வழியாகக் கிடைத்த நூலின் கையெழுத்துப் பிரதி பல ஆண்டுகளாக என் நினைவிலும் என் புத்தகக் குவியல்களிலும் மறைந்து கிடந்தது. எஸ்.பொ.வின் தூண்டுதலால் நான் தேடிச் சலித்த அப்பிரதி இப்பொழுது என் கையில் கிடைக்கவும், என் பேரன்புக்குப் பாத்திரமான எஸ்.பொ.வடன் அது குறித்துக் கதைக்கவும் காலம் வாய்த்தது. உடனடியாக அதனை வெளியிட வேண்டுமென எஸ்.பொ. விரும்பினார். இதுவரை வெளிச்சம் காணாத மஹாகவியின் ‘பொருள் நூறு’ மித்ரா ஆர்ட்ஸ் & கிரியேஷன்ஸ் வெளியீட்டக உதவியாலும், எஸ்.பொ. வின் தீவிர ஆர்வத்தாலும் இதோ உங்கள் கைகளில்.

மஹாகவி (1927-1971) வாழ்ந்த காலத்தில் தமது படைப்புகள் அனைத்தையும் அச்சு வடிவில் காணாமலே மறைந்தார்.

வள்ளி (1955), குறும்பா (1966), ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் (1966), கண்மணியாள் கதை (1968), கோடை (1970) ஆகிய சில நூல்களே அவர் காலத்தில் அச்சு வடிவம் கண்டன. அதனால் அவர் மறைவுக்குப் பின் மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக் குழு என்ற அமைப்பு உருவாக்கப் பெற்று மேலும் சில கவிதை நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. எனினும் அவருடைய அனைத்துக் கவிதைகளும் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. படைப்பில் முழுமை கண்ட மஹாகவியின் எழுத்துக்கள்

முழுமையாக நமக்கு எட்டவில்லை. அந்தக் குறையை ஈடு செய்யும் ஒரு சிறு முயற்சியாகப் 'பொருள் நூறு' வெளியிடப்படுவது மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் தருகிறது.

துமிழ்க் கவிதைக்கு மட்ட மாற்றம் தந்த பாரதிக்கும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட புதுக் கவிதைக்கும் இடையில் சுயம்புவான் அடையாளங்களோடு தன் மகத்துவத்தைப் புலப்படுத்தியவர் மஹாகவி.

துமிழகத்துக் கவிதையில் மரபு வடிவங்கள் புயலில் விழுந்த பனங்காடு போல் சாய்ந்து கிடந்த ஒரு தருணத்தில் ஈழத்தில் அகவலும், கட்டளைக் கலித்துறையும், வெண்பாவும் புத்துயிர் தரித்து உலாவிய மைக்கு மஹாகவியும், முருகையனும், நீலாவணனும் மிக முக்கியமான பங்களிப்பை நிகழ்த்தியதே காரணம்.

சங்கத் துமிழ்க் கவிதையின் இயல்பான நீரோட்ட நடையை மஹாகவி தம் வசப்படுத்திக் கொண்டார். பாரதி கவிதையின் எளிமை கலந்த தெளிவை அதனுடன் கலந்தார். அலை அலையாக ஏறி இறங்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு பூம்படகாகக் கவிதையை மிதக்க விட்டார். அதன் மெல்லிய அசைவில் இசையையும் தாள கதியையும் இனம் காணும்படி செய்தார். வானத்தையும், பூமியையும் ஏறிட்டுப் பார்த்து ஒரு தத்துவ தரிசனத்தை கனக்கக் கனக்க முன்வைக்காமல், சாளரத் தீரையினாடே தெரியும் நந்தவனம் போல், மெல்லிய காற்றில் அதிரும் வீணைத் தந்திபோல் தத்துவங்களை உணர வைத்தார்.

இதனால் போலும் சண்முகம் சிவலிங்கம், 'பாரதி வளர்த்த சில கவிதைப் பண்புகளின் தோல்வியே பிச்சலூர்த்தி என்றால் அத்தோல்வி நிகழாமல் அதனை இன்னுமொரு கட்டத்திற்கு உயர்த்திய வெற்றியே மஹாகவி' என மதிப்பிடுகிறார்.

எனினும் ‘யதார்த்தமும் ஆகுமார்த்தமும்’ என்ற தம் நூலில் மஹாகவியின் தனித்துவங்களை மொச்சகிற வேகத்திலேயே கவிஞர் மு.பொன்னம்பலம் பாரதியின் யதார்த்தப் பார்வை மஹாகவியிடம் இருந்தாலும் ஆகுமார்த்தமும் ஆழமும் குறைவு என விமர்சிக்கின்றார். நீலாவணனோடு ஒப்பிட்டு இக்கருத்தை அவர் முன்மொழிந்திருக்கிறார்.

ஆனால் மஹாகவியின் மேதைமை, வாழ்வின் நிகழ்வுகளிலிருந்தும், அவற்றின் அடிமணல் பிதிர்ந்தோடும் அசைவுகளிலிருந்தும் உய்த்துரைக்கும் பார்வைப் பாங்கானது. நாம் தேடுகிற ஒன்றையல்ல, அவர் தருகின்ற ஒன்றை வைத்தே அவரை அளப்பது சரியாக இருக்கும்.

கவிதை, காவியம், பாநாடகம், இசைநாடகம், குறும்பா என மஹாகவியின் காவிய உலகம் பன்முகத் தன்மை கொண்டது. அவை ஒவ்வொன்றிலும் விம்மும் உயிர்த் துடிப்பின் தடயங்கள்.

சாலை ஓரத்துச் சிறுபுல் பாதை இடையிலோர் பசுமையாய் முளைக்கிறது. வேதனைகளை விழுங்கிக் கொண்டு வளர்கிற புல் சோதனைகளை வெல்லும் குறியீடாகிறது மஹாகவி கவிதையில்...

“ஆழப் புதைந்த அறும்போல்
முளைத்தெழுந்தாள்
வாழி அவளுக்கென் வாழ்த்து”

என்று கனிவறப் பேசுவார் மஹாகவி

அவருடைய அகலிலைக கற்பனை வளம் செறிந்தது. அவள் சாபத்தால் கல்லாகவில்லையாம். தீண்டியவன் யார் எனத் தெரிந்ததும்,

“பார்த்ததே பார்த்த பாஸ்கில்
பாவை கல்லாகி விட்டாள்”

எனப் பெண் பாலவளிடம் பெருங்கருணை காட்டுவார்,

சடங்கு, கல்லழகி, கந்தப்ப சபதம், கலட்டி என்ற காவிய வரிசையில் வரும் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் தனிச்சிறப்புடையது.

“தற்காலத்துக்கு உரிய வகையில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒருங்கிணைபு பெற்ற நவீன காவிய வடிவம் ஒன்றின் மூல கர்த்தா மஹாகவியே” என எம்.ஏ.நுஃமான் வியப்புறப் பாராட்டுவார். பிறந்தமை முதல் இறந்தமை வரையிலான ஒரு வாழ்க்கையைச் சொல்லும் கவிஞர் உயிர் வாழ்வு மரணத்தால் ஓயாத தொடரோட்டம் என்பார்.

“அன்று பிறந்து
இன்று இறப்பதுள்
ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வு காண்
அப்பனே மகனாகி
வளர்ந்து
உயிர் ஓய்தல் அற்று
உயர்வு ஒன்றினை
நாட்லே உண்மை....”

என்பதை வாழ்வின் சாரமாக்குவார்.

கவிதை நாடகம் என்ற பா நாடகம் தாய்த் தமிழக இலக்கியத்துள் வெற்றி ஈட்டாத ஒரு இலக்கிய வகை. அது மட்டுமல்ல இவை படிப்பு நாடகங்களாய்த் தேய்ந்தன; நடிப்பு நாடகமாய் அரங்கேறவில்லை. (இன்றைய இராமானுசம், மங்கை நாடகங்கள் புதியவை) ஆனால் ‘தீருவிழா,’ ‘கோஸம்,’ ‘பொய்மை,’ ‘வாணியும் வறுமையும்,’ ‘சேனாதீபதி,’ ‘முற்றிற்று,’ ‘புதியதொரு வீடு,’ ‘கோடை’ என அணி வகுக்கும் மஹாகவியின் நாடகங்களில் நெகிழ்ந்த யாப்பு உரையாடல்களுக்கு உகந்த கருவியாய் ஒளிர்கிறது. இவற்றுள் ‘கோடை,’ ‘புதியதொரு வீடு’ நாடகங்கள் பன்முறை மேடை ஏறியவை.

மானுட வாழ்வின் சலனங்களை நாடகப்படுத்தி, நவீன தமிழ்க் கவிதை நாடகக் கலைக்கு முன்னோடியாக மஹாகவி தீகழ்கிறார். பாத்திரங்களிடையே சிக்கலும், முரண்பாடும் அமையப் படைத்த நாடகங்களின் கவிதைப் படுத்தலில் வைகு லாகவமாக மொழி கையாளப்படுவது மஹாகவியின் தனித்தன்மை.

‘கண்மணியாள் காதை’ வில்லுப்பாட்டாகவும், ‘மாநிலத்துப் பெருவாழ்வு’ தமிழிசைக் குறுங் காவிய மாகவும் மஹாகவியால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலத்தீல் வழங்கும் (limerick) விமரிக் வடிவத்தைப் பின்பற்றி, அசல் தமிழ்க் கவிதைகளைக் ‘குறும்பா’ எனத் தந்த அதிசயத் தீறன் மஹாகவியின் வெற்றிக்கொடி. எஸ்.பொ. எழுதுகிறார்;

“நிறைந்த புலமையும், அகன்ற பார்வையும், ஆழந்த திணைப்பும், புதிய வீறும் ஒருங்கே அமைந்து தலை சிறந்த கவிஞராக விளங்கும் மஹாகவி அவர்கள் குறும்பா என்னும் புதிய செய்யுள் முறையை அமைத்து, அந்தச் செய்யுள் முறைக்கு இலக்கணம் வகுக்கத்

தக்கதாக நூறு குறும்பாக்கள் கொண்ட இக்கவிதைத் தொகையைத் தந்ததின் மூலம் தமிழ்க் கவி வளத்தைச் செழுமைப்படுத்துகிறார்.”

நகைச்சுவை ததும்பிப் பெருகும் குறும்பாக்களில் ஆழந்த சிந்தனை நயமும் நிரம்பிக் கிடக்கிறது.

“வல்லரூசின் செய்கையினைக் கண்டு

வல்லரூச வீசியது குண்டு

நல்லபடி நம் மனிதர்

நச்சரிப்புத் தீர்ந்து விடத்

தொல்லுலகை ஆள்கிறது நண்டு”

இக் கவிதை வெகு கவலையோடு மனிதனை மனிதன் அழிக்கும் போரின் விளைவைப் பேசும்.

எல்லாச் சந்தங்களும் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யும் மஹாகவியின் வர்ணமயமான சொற்கள் மௌலிகை வைத்து எப்படியல்லாம் ஆனந்த நர்த்தனம் புரிகிறது என்பதைப் பாருங்கள்.

“சிறு நண்டு மனல் மீது படமொன்று கீறும்

சில வேளை அதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்...

வெறு வான வெளிமீது மழை வந்து சீறும்

வெறி கொண்ட புயல் நின்று கருகங்கள் ஆடும்.”

உணர்வெனும் பெரும்பத்ததுக்கு ஊஞ்சல் கட்டி அழைத்துப் போகும் உன்னதம் மஹாகவியின் கவிதைக் கலை.

புதிய புதிய பரிசோதனைகளைக் கவிதைகளில் செய்து பார்த்த மஹாகவியின் இன்னுமொரு கலை முயற்சி 'பொருள் நூறு'. தீட்டப்பிட்டு உருவாக்கியது போல் தோன்றினாலும் அகர வரிசையில் சட்டென்று நினைவில் தட்டிய பொருள்களைக் குறித்த நூறு கவிதைகள் இந்நாலில்.

அகப்பை முதல் வெறுந்தகரம் வரையிலான பொருள்கள் நமக்கு அறிமுகமானவையே. அவற்றின் வெளிப்பாடாக வந்துள்ள கவிதைகளிலோ எதிர்பாராத பொறிகள் ஒளிந்திருக்கின்றன. 'அம்பு' என்றோரு கவிதை:

"அம்ப வில் நம் மூதாகதையர் கருவி
 ஆதலால் அவைகளை அணிந்தவனாகப்
 போர்க்களத் தெம்மூர்ப் பொடியன் வீரவான்
 போயினான்.
 எப்த அம்பேறி எதிர்தரப் பொருவனின்
 காக்கிச் சட்டைப் பொத்தான் கழன்றது
 வீரவான் விழுந்தனன்.... விலாவில்
 ஓர் எலும்பின்றி ஒடித்தது குண்டே"

காலத்துக் கேற்ற கருவியைக் கையாளாமல், பழமை பழமை என்று பாவனை பேசுவதன் விளைவை வெகு நுண்மையாகச் சொல்கிறது கவிதை. கொஞ்சம் நின்று யோசிக்க வைக்கிறார் கவிஞர்.

கவிதை ஒன்று - பொருள் நூறு என்று அனுபவப்படும் நேர்த்தி ஒவ்வொரு கவிதையிலும் இழையோடுகிறது. வெறும் வர்ணனைச் சேர்க்கையோ, சொற்குவியலோ இடம் பெறாமல் 'மர்மத்தில்

எறிவேல் போல் பாய்கிறது கவிதை. குறியீடுகள் அர்த்தப் பன்மையோடு பொருள்கள் ஏந்தி நிற்கின்றன. சுவாரில் அடிக்கப்படும் ஆணி ஒரு கவிதைக்குப் பொருளாகிறது. ஆணி இங்கே அதிகார வர்க்கத்தின் கைக்கருவியாகிறது. அடிமையும் ஆகிறது.

“அடிப்பதைப் பொறுக்கவோ அமைந்ததுன் தலையே
ஆள்பவர்க் குதவவோ அமைந்ததுன் கூரே
அடுத்தவர் கைப்பட டமைந்ததுன் உருவம்
அதலால்
விரும்பிய வண்ணம் நின் இரும்பு மேனி
இருபறம் கூர் எடுத் தீன்னா
புரிவர்க் கீண்ட எப்பொழுதும் ஆகாதே.”

அடிமைப் படுத்தப்பட்ட சமூகம் ஆற்றல் மிக்கது. இரும்பு மேனியும் உண்டு அதற்கு. ஆயினும் அதிகாரத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட நிலையில் அடி வாங்கத்தான் முடியும். இரண்டு பக்கமும் கூர்மை கொண்டிருந்தால் அடிப்பவன் கையைக் கிழிக்கலாமே. இருக்கிற நிலையின் சித்திரிப்பிலேயே இருக்கவேண்டிய நிலையைக் குறித்தும் குறிப்பாகப் பேசுகிறது கவிதை.

இயந்திரத் தொழில் நுட்ப உலகம் நுண்ணுணர்வுக் கலைகளைக் கொன்று தொலைக்கும் அபாயம் கவிஞரை வாட்டுகிறது. ஆயினும் புதியவை புயலெனப் புகுவதைத் தடுக்க நம்மால் இயலாது. இந்த முரண்பாட்டிற் பூத்த கவலையை ‘ஏவுகணை’ சுட்டி நிற்கிறது.

“அகரையினின் ரொரு விகச அழுத்தவும் சூரங்க
 உகரையின் நீங்கி உலகு வலம் வந்து
 கைகையிற் பொருளை உணர்ந்து சரிவரச்
 செய்கையிற் காட்டும் தீவிர வலி எம்
 கைகளில்-
 தேவீ, கலையின் தெய்வமே நீ இக்
 காவியம் முடிகிற வரை எம்
 சாவினைச் சுற்றே தள்ளிகவத் தருள்வையே.”

ரயில் சக்கரங்களில் அறைப்படப் போகும் தும்பைப் பூவுக்காகக் கலங்கும் மனநிலையை ‘ஏவுகணை’ ஏந்தி நிற்கிறது.

ஒரு ஊடகத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவனின் கலைத்தீரன் மற்றொரு ஊடகத்தில் சிறப்பது அடூர்வம். இதை விளக்கும் மேலை நாட்டுக் கதை ஒன்று உண்டு. வெண்கலத்தில் மட்டுமே சிற்பம் செய்யுத் தொரிந்தவன் தன் அன்னை இறந்த துயரத்தை ஒரு சிற்பமாய் வடித்தான். தாயின் கல்லறையில் வைத்தான். மற்றொரு சமயம் அவனுக்கு எல்லையில்லாத ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. இதனைச் சிற்பமாய் வடிக்கத் துடித்தான். எங்கும் ஒரு துளி வெண்கலமும் கிட்டவில்லை. அதனால் கல்லறையில் இருந்த துயரச் சிற்பத்தை உடைத்து உருக்கி ஆனந்தச் சிற்பம் படைக்கத் தொடங்கினான். ‘கவிதை’ என்ற கவிதை இந்த உண்மையைப் பேசுகிறது. கவிதை எழுத ஓர் கதைஞன் முற்படுகிறான். இரவு முழுவதும் எழுதிப் பார்த்தான்.

“மூக்கிலே விரலை மோந்து பார்த்தான்
 ஓட்டுக் கூரையை உற்றுப் பார்த்தான்
 கோப்பியும் அடிக்கடி குடித்துப் பார்த்தான்
 ஈற்றிலே இரண்டொரு நாவல்
 தீடிப் பார்த்தான் மனையாள் தேற்றி நின்றாளே”

கதைஞனின் தோல்வி கவிதையின் வெற்றியாகிவிடுகிற அற்புத்ததைக் கவிதை சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

வாழ்வின் முரண்களைப் பகடி செய்து பார்த்தவர் மஹாகவி. ‘கார்’ என்ற கவிதையில் கால் நடையாகச் சென்றபோது கணபதிப்பிள்ளை நிற்க வைத்துப் பேசி அனுப்பியதையும், தீருட்டுப் பணத்தில் கார் வாங்கி அதில் சென்றபோது ‘இருந்துண்டு போ’ என்று மதிப்புத் தந்ததையும் வாழ்வியல் முரண்களாகக் காட்டுவார்.

‘சுமை தாங்கி’ வழிப் போக்கர்கள் தலைச் சுமை வைக்க வழியில் வைத்த கல். அழகுபடுத்திய ஆலயத்துள்ளும் ஒரு கல் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அது எதற்காக என்று கேட்டு விடையும் பகர்கிறார்:

“வழியெலாம் கற்கள் வைத்தார் தமது
 சுமையினை இறக்கிச் சும்மா நிற்க
 பெரிய
 பழியெலாம் சுமக்கப் பாவியர் கூடி
 வாயிலும் வளைவுமாய் வளர்ந்த
 கோயிலிலும் கல் குடியிருத் தினரே”

இரண்டும் சுமைதாங்கிகள் தானாம். ஒன்று வழிச்சுமை சுமக்கவாம்; இன்னொன்று பழிச் சுமை சுமக்கவாம். வேடிக்கையறக் கண்டு நகைக்கத் தூண்டுகிறார் மஹாகவி.

மனிதனின் தந்திரங்களையும், ஏமாற்றுக்களையும் தோலுரித்துக் காட்டக் கவிஞருக்கு சங்கரப் பிள்ளையின் தராசு கிடைத்துவிடுகிறது. பிள்ளை அசகாய சூர். அவர் தராசில் கடைச் சாமான்களை நிறுத்துக் கொடுப்பதில் நிகரற்றவர்.

“எங்கனுர்க் கடையில் ஓர் தொங்கும் தராசில்
சங்கரப் பிள்ளையர் சாமான் நிறுப்பார்
அந்திலே,
ஆகனையை அவர் ஒரு தட்டில் ஏற்றிப்
பூகனையை மற்றதில் போட்டுக் கொடுப்பார்
‘எச்சிறிது எப்பெரிதினுக்கும்
ஓப்பு’ என வீர்படி ஓர் உண்மை விளக்குமே.”

வாழைப் பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல் நோகாமல் கேவிக் கணைகள் தொடுக்கிற அழகு மஹாகவி படைப்புகளின் தனிச் சிறப்பு.

மெல்லிய புன்னைகக் கீற்றை வாசகர் உதடுகளில் ஒரு தீபம் போல் ஏற்றி வைக்கின்றன ‘பொருள் நூறு’ கவிதைகள். புத்தகமும், புகை போக்கியும், பூச மாவும், பூட்டும், விளக்கும் விளக்குமாறும் என அவர் எடுத்தாளாத பொருளே இல்லை.

அந்தாதி பார்த்து ஒரு அந்தாதியையும், கலம்பகம் பார்த்தொரு கலம்பக்கத்தையும் போலி செய்த காலத்தைக் கழிந்த பாரதியைப் போல மஹாகவியும் பேசுவார்:

“இன்னவை தாம் கவி எழுத
ஏற்ற பொருள் என்று பிறர்
சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச்
சொல்லாதீர்..”

தம் கவிப்பயணத் தொடக்க நாட்களிலேயே இப்படிப் பேசியவர்.

சமகால நடப்புகளை எழுத்தில் ஏற்ற வேண்டுமென்பதில் தீவிரம் கொண்டவர். கவிதை நடப்பியலின் சுவடுகளைப் பதிப்பிக்காவிடில் பயனில்லை என்ற கருத்துக்கொண்டவர்.

“இன்றைய காலத் திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத் தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத் திழுப்புகள் எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத் திக்கட்டுக்கள்”

அனைத்தும் கவிதையில் சங்கமம் கொள்ள ஆசைப்பட்டவர் மஹாகவி.

ஜனஸ்டன் படைத்த கால விசைக் கோட்பாட்டின்படி ஒளியின் வேகத்தை மிஞ்சிப் பயணம் போனால் தூரத்தை மட்டுமல்ல காலத்தையும் கடக்கலாம். இந்த விஞ்ஞான உண்மையினாடும் மஹாகவியின் மந்திரக் கவிதை பயணம் போகிறது. எத்தனை எளிதாக இதனை அவர் சாதிக்கிறார்

என்பதற்கு 'காலத்தேர்' காட்டாகிறது.

“ ‘இன்று போய் நாகளா வா’ என்றனன் இராமன்
நன்று. நன்று!
என்று தன்
காலத் தேரினைக் கடுவிசைப் படுத்திச்
சென்றவன் மீண்டனன். சிரித்தான்
இன்று போனவன் நேற்று வந்தனனே”

மஹாகவியின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் இந்த மாயத்தைச் செய்கின்றன. காலத்தை முந்தீக் கொண்டு வந்து கைகொட்டிப் பாடுகின்றன. மரபில் விந்தைகள் புரிந்து வியப்பட்டுகின்றன.

நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகளே வாழ்ந்த மஹாகவி பாரதிக்குப் பின்தோன்றி, பாரதி மரபைச் செழுமைப்படுத்திப் புதிய எல்லைகளை நோக்கி நகர்த்திய பெருங்கவி என்பதில் இரண்டாம் கருத்துக்குச் சுற்றும் இடமில்லை.

தமிழகத்துப் புதுக்கவிதை பாதை மாறிப் பயணம் போய்விட்ட நிலையிலும் ஈழத்தின் நவீன கவிதை மரபுச் சாயலும், புதிய தேட்டமும், பேச்சோசை அழகும், வையப்பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரி விழுங்கும் வல்லமையும் கொண்டு இன்று கம்பீரமாகப் பவனி வருவதற்குத் தடம் அமைத் தவர்களில் முதல் இடம் மஹாகவிக்கு உண்டு.

மஹாகவியின் அனைத்துப் படைப்புகளும் அடங்கிய பெருந்தொகுதிகள் வெளி வந்தாக வேண்டும். அத்தொகுதிகள் புதிய தமிழ்க் கவிதையின் போக்கைச் செழுமைப்படுத்துவதில் சாரமான பங்கு வகிக்கும் என்பது உறுதி.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பார தூரமான பங்களிப்பை நிகழ்த்தியிருக்கும் மஹாகவியைப் பூரணமாய் நுகர்வதற்கு ஒரு சாளரத்தைத் தீற்று வைக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

மஹாகவியின் ‘பொருள் நாறு’ அச்சு வடிவம் காணும் இந்த நேரத்தில் கவனமாகக் கையெழுத்துப் பிரதியை என்னிடம் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் முன் ஒப்படைத்த அன்பு நண்பர் ஆர். பத்மநாப அய்யர் அவர்களுக்குப் பெருநன்றி பாராட்டுகின்றேன்.

இத்தனை காலத்துக்குப் பிறகு இந்நாலை நான் கண்டெடுக்கவும், அதனைத் தமிழுலகுக்கு வழங்கவும் தூண்டுகோலாய்த் தீகழும் இலக்கிய போராளி எஸ்.பொ. அவர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவிக்கின்றேன்.

அழக் தமிழ் இலக்கிய சேவைக்குத் தம்மை முழுதாக ஒப்படைத்திருக்கும் மித்ரா ஆர்ட்ஸ் & கிரியேஷன்ஸ் பொன். அநூரவுக்கும், பொன். இந்ரவுக்கும் என் அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

- சிற்பி பாலசுப்பிரசணியல்

முன்னீடு

ஏ.ஜே. கனகரட்னா மூலம் எனக்கு அறிமுகமான பல இளம் கவிஞர்களில் ஒருவர் அல்லைப் பிப்ரவைச் சேர்ந்தபா. சத்தியசீலன். அவர், மஹாகவிமீது மிகுந்த குருபக்கி செலுத்தி வளர்ந்தவர். ஒரு சமயம் கொழும்பில் என்னைச் சந்தித்த பொழுது, மஹாகவி இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளைப் புதிய உச்சங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லும் முயற்சியில் சில படைப்புகளை முழுமைப்படுத்தியுள்ளார் என்று கவுரினார். அரசு வெளியீடுகளுடன் நான்பினை நீதிருந்தகாலம் அது. மஹாகவியின் அண்மைக்காலப் படைப்புகளை அரசு வெளியீடு சார்பாகப் பிரசுரிக்கும் சாத்தியக் கவுருகளை அறிவுதற்காக அவரை அவர் அறையிலே சந்தித்தேன். குறும்பா, பொருள்நூறு ஆகிய இரண்டு தொகைகளையும் வாசித்துப் பார்க்குமாறு கையளித்தார். அவர் அந்நால்களைக்

கையளித்த சில நாள்களிலேயே நீர்கொழும்பில் தமிழ் விழா ஒன்று நடைபெறலாயிற்று.

இந்தத் தமிழ் விழாவிலே மரபினைத் தகர்க்கும் ஒரு நடவடிக்கையினை மஹாகவி வனைந்தார். முத்த கவிஞரான அவரையே தலைவராகக் கொண்டு கவியரங்கத்தினை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். ஆயினும், யாழ்ப்பாணம்-தேவன், இரசிகமணி கனக-செந்திநாதன் ஆகியோருடன் கலந்தாலோசித்து, 'தலைமை தாங்கும் கவிஞர், பாடவரும் கவிஞரை நான்கு கவிதை வரிகளிலே அறிமுகப்படுத்தும் பழைமையைத் தகர்க்கும் காலம் வந்திருக்கிறது. கவிதை முடிந்ததும், கவிஞர்களுக்கும் சுவைஞர்களுக்கும் இடையில் புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் நகைச்சுவையுடன் கவிதையின் பொருளை கூறுதல் விரும்பத்தக்கது. எஸ்.பொ. இதனை அற்புதமாகச் செய்வார். எனவே, இன்றைய கவியரங்கத்தில் நானும் ஒரு கவிஞராகக் கலந்து கொள்கிறேன். ஆனால் கவியரங்கத்திற்கு எஸ்.பொ.வே தலைமைத் தாங்குதல் வேண்டும்' என்று விடாப்பிடியாக மஹாகவி நின்று கொண்டார்.

அவருடைய பிரேரிப்பிலிருந்த தமிழ் சுவைப்புச் சௌகரியங்களை உணர்ந்த இரசிகமணியும், யாழ்ப்பாணம்-தேவனும், ஏனைய கவிஞர்களும் ஆதரவளிக்கவே, கவியரங்கத்திற்கு நான் தலைமை தாங்க நேர்ந்தது.

நீர்கொழும்புக் கவியரங்கு தமிழிலே புனலாடி மகிழ்ந்த மாலையாக அமைந்தது. மஹாகவியின் குறும்பாக்கள் சில அங்குதான் முதன்முதலில் தமிழ்ச் சுவைப்புக்கு அரங்கேறின. க்ரியா அகராதியில், குறும்பா பெ. (இலங்) ஐந்தி கொண்ட நகைச்சுவைப்பாங்கான செய்யுள் வழவும், Limerick என்று

பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இந்த அநர்த்தம் க்ரியாவின் தமிழ் அகராதீயில் புகுந்து கொள்வதற்கு நூல்மான் காரணராய் இருந்திருக்கலாம். இலங்கைச் சொற்கள் பலவற்றின் அர்த்தங்கள் இவரால் அநர்த்தங்களாக்கப் பட்டிருப்பது எதிர்காலத்தில் திருத்தப்படவேண்டும். ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே க்ரியா இராமகிருஷ்ணனுடன் உரையாடிய பொழுது இதனை நேரிலே சொன்னேன். குறும்பா என்பது இலங்கையில் வழங்கிய சொல் அல்ல. ஆங்கிலத்தில் பயிற்சியிலிருந்த நையாண்டி சார்ந்த கவிதை வடிவம் ஒன்றினைத் தமிழக்கு கொண்டு வர நினைத்து, அதற்கு இலக்கண விதிகள் அமைத்த முன்னோடிதான் மஹாகவி. அஃது அவர்தந்த தமிழ்ச் சொல்! இருபதாம் நூற்றாண்டில், இலங்கையில் வாழ்ந்த படைப்பிலக்கியவாதிகளுள் படைத்தல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, அதிகமான புதுச் சொற்களை இணக்கிய தலைமைப் பெருமையை மஹாகவியும் நானும் பங்கிட்டுக்கொள்ளுதல் மிகவும் நியாயமானது. குறும்பாவுக்கான இலக்கணம் ஒன்று விரிவாக எழுதப்படுதல் வேண்டுமென்ற அக்கறையினால், அதன் வடிவம் குறித்தும், இலக்கணம் குறித்தும் இருவரும் பல நாள்கள் பேசியிருக்கிறோம். அதன் பின்னர்தான் அதற்கான என் இலக்கணம் எழுதப்பட்டது. இந்த உண்மைகளை உள் வாங்காமல், 'தமிழிலே குறும்பா படைப்பு மஹாகவியின் முயற்சிக்கு முந்தியது' என என் நண்பன் சில்லையூர் செல்வராஜன் வழக்குறரக்கப் புகுந்தமை, முற்போக்கு எழுத்து வட்டத்தினரின் இலக்கியச் செமியாக்குணங்களின் அடையாளந்தான். என்னைப் போலவே மஹாகவியும் கைலாசபதி கோவ்டியினரின் தீட்பமிட் இருப்படிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டார் என்பது இரகசியமல்ல. பசுபதியின் கவிதா ஆற்றலைக்குடைந்து கண்டெடுத்து அறிவித்த கைலாசபதி, கவிதை உலகில் மஹாகவி நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த மாற்றறங்களையும், அதனால் மதர்த்த செழுமைகளைப் பற்றியும் பேசவில்லை. காரணம் மிக எளிது.

மஹாகவியின் படைப்பு ஓர்மம் கைலாசபதி கு ‘ஜயா’ போடும் நிலைக்கு என்றும் தாழ்ந்ததில்லை! ஆணாலும், இலக்கியப் போரிலே மஹாகவி ஒரு சத்தியாக்கிரகியாகச் செயற்பட்டார். அநீதிகளை அறுக்க என் வழி உருத்திரா தாண்டவெம்!

குறும்பாவை அழகிய முறையிலே புதுமையாகப் பிரசுரித்தல் வேண்டும் எனத் தீட்டமிட்டோம். சித்திரங்கள் சிலவற்றை புதியவர் ஒருவரைக் கொண்டு வரைதல் வேண்டுமென்றும் விரும்பினார். என் மாணவனான ‘சௌ’வைக் கொழும்புக்கு வரவழைத்தேன். இருவரும் குறும்பா வாசித்தோம். சித்திரங்கள் பற்றிய கற்பனையை விவாதித்தோம். மாதிரிக்கான சித்திரங்கள் சில வரையப்பட்டன. அவற்றைப் பார்த்த மஹாகவி மகிழ்ந்தார். மஹாகவியின் குறும்பா என்னும் அந்நால் கவிதைத் துறையில் மட்டுமல்ல, ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத்துறையிலும் புதுச் சாதித்தது.

‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’ என்னும் என் சுயசரிதையிலே மஹாகவிபற்றிப் பரந்துபடக் குறிப்பிட உள்ளேன். பொருத்தம் கருதி சில பகுதிகளை மட்டும் மீளப் பிரசித்தஞ் செய்கின்றேன். ‘பாரதி தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதிய தீசையும் வீறும் அருளினான். அதன் தாக்கத்தினை உரிய முறையிலே உள்வாங்கி, சரியான தீசையிலும் வகையிலும் முன்னெடுக்கும் தலைமைக் கவிஞராய் மஹாகவி திமிர்த்தார். இவருடைய இயற்பெயர் து. உருத்திரமூர்த்தி. அளவெட்டிக் கிராமத்திலிருந்து, ஒத்த சலுகை-குடும்பப் பின்னணியில் அ.ந. கந்தசாமி, அ.செ. முருகானந்தன், து. உருத்திரமூர்த்தி ஆகிய மூவரும் எழுத்துலகப் பிரவேசன் செய்தார்கள். மூவரும் மூன்று வெவ்வேறு துறைகளிலே தமது ஆளுமையைப் பதித்தார்கள். அவர்களுள் மஹாகவி கவிதையைத் தமது தொழிலாகப் பயின்று தமிழ் இலக்கியத்தினை வளப்படுத்தி,

கவிதையின் அக்கறைகளையும் சாத்தீயங்களையும் அகலித்தார். சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து இளைஞராய் 'கிளாக்கர்' சேவையிற் சேர்ந்து, தனது ஆற்றலாலும் தீற்மையாலும் சிவில் சேர்வில் உத்தீயோகத்துராய் உயர்ந்தார். புதிய பணியின் அலைச்சல்களினால், தமது நூல்களைப் பிரசுரிக்கும் அக்கறைகளுக்கு வாய்தா கொடுத்தும் வாழ்ந்தார். இந்நிலையில் மகாகவி மரணத்தை ஏற்றார்:

அரசு வெளியீடு செயலிழக்க நேரிட்டது. அதன் அதீபர் இளம்பிறை ரஹ்மான் நிர்ப்பந்தமாக இந்தீயாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். என் இலக்கிய ருத்ராதாண்டவைத்தை முறியடிக்க, முற்போக்கு இலக்கிய கோஷ்டியினர் தமது அரசியல் செல்வாக்கினைப் பிரயோகித்து ரஹ்மானை நாடுகடத்தி வைத்தார்கள் என்கிற என் ஜமிச்சம் இன்னமும் நிலுவையில் உண்டு.

என் வாழ்க்கையும் தீசை மாறியது. நெந்ஜீரியா, அவஸ்தீரேவியா ஆகீய நாடுகளிலே நான் மேற்கொண்ட புலப்பெயர்வுகளினால், என் தமிழ் இலக்கிய ஊழியத்தை மறக்கவுந் துறக்கவும் நேர்ந்து. பணத்தேடலுக்கான உத்தீயோகங்களிலிருந்து ஓய்வு பெற்று, சென்னையிலே மித்ர வெளியீட்டினை நிறுவி, என் வாழ்க்கையை இலக்கிய ஊழியமாக்கிக் கொண்டேன். மஹாகவியின் தமிழ் ஊழியத்தினால் ஈழத்தின் கவிதை பிரவாகம் கண்டது என்கிற வாத்ஸல்யத்துடன் வாழும் எனக்கு மஹாகவி பற்றிய நினைவுகள் அடிக்கடி எழும்.

குறும்பாவும், பொருள் நூறும் பிரசுரத்திற்காக என்னிடம் கையளிக்கப்பட்ட வடிவம் இன்றும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது. வெளிர் நீலத்தாளில், ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஒரு கவிதையே

இப்பெறும் வகையில் தட்சில் வடித்து, நூலாக வடிவமைத்துத் தந்தார். இரண்டினதும் பிரசு உரிமை இளம்பிறை ரஹ்மானுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. பொருள் நூறிலே இடம் பெற்ற கவிதைகள் கில மஹாகவி உயிர்வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவ்வப்போது இளம்பிறை மாசிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தன. ‘குறும்பாவிலும் பார்க்க அழகிய மறையிலே பொருள் நூறு பிரசுரமாகும்’ என அவருக்கு வாக்கும் கொடுத்தேன். அவசர கதீயில் ரஹ்மான் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டினால், மஹாகவி என்னிடம் அளித்திருந்த மூலப்பிரதி தொலைந்து போனது.

கால்நூற்றாண்டு காலம் ஒடி மறைந்தது. இந்நிலையில், 22-04-06 இல், பொள்ளாச்சி இலக்கியக் கழகம் நபாத்திய விழாவிலே உரையாற்றுமாறு நண்பர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம் என்னை அமைத்திருந்தார். நீர்கொழும்பைப் போலவே தமிழிலே புனலாடி மகிழ்ந்த மாலையாக அஃது அமைந்தது.

நண்பர் வீப்ளி இரவ விருந்துண்டு, உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். சந்தர்ப்பவசமாக மஹாகவியின் கவிதை ஊழியம் பற்றியும் பேச்கூத் தீரும்பியது. ‘அவருடைய பொருள் நூறு கையமுத்துப் பிரதி என்னிடம் இருப்பதாக ஒரு ஞாபகம். தேடிப் பார்க்க வேண்டும்’ என்றார். அதனை நான் தேடிக்கொண்டிருக்கும் விபரத்தைச் சொன்னேன். ‘பழைய காகிதக் காட்டுக்குள் சிக்கியுள்ளது. ஆனாலும் தேடித் தருகிறேன்’ எனக் கவிஞர் சிற்பி அபயமளித்தார்.

அவருடன் தொலைபேசியிலே தொப்புகொள்ளும் பொழுது ‘பொருள் நூறு’ குறித்தும் ஒரு

வாக்கியத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் என் வழக்கமாகியது. ஓராண்டும் ஒடி முடிந்தது. சென்ற ஆண்டில் நாத்தார் பண்டிகையின்போது, 'மஹாகவின் கவிதைக் கட்டுக் கிடைத்துவிட்டது' என்கிற தேனார் செய்தியை என் செவிகளிலே கவிஞர் சிற்பி பாய்ச்சினார்.

கால்நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக 'பொருள் நாறு' தொகையைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்து தமிழ்ச் சுவைப்புக்கு வைத்த வள்ளலாகவே பேராசிரியர் சிற்பி பாலசுப்பிரணியம் தோன்றுகின்றார். கோவையிலுள்ளிள பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியராகத் தமிழ் வளர்த்தவர். புதுக்கவிதை எழுச்சிக்கு முன்னோடியாகத் தீகழ்ந்த வானம்பாடுகளின் கவிதை ஊழியத்திலே முக்கிய பங்கு வகைத்தவர். அவருடைய இலக்கியப் புலமையை இந்திய சாகித்ய அக்கடமி இரண்டு தடவைகள் சாங்கை செய்துள்ளது. கல்வியாளராயும் கவிஞராயும் வாழ்பவர். ஈழத் தமிழர் களின் கவிதா ஆற்றில் மதித்து, அதன் பரம்பலுக்கு உதவுகின்றார். இத்தகைய ஒருவர் மஹாகவியின் இந்நாலுக்கும் பாயிரம் வழங்க முற்றிலும் தகைமையார். 'பொருள் நாறு' தொகையின் சுவையின் ஊடாக மட்டுமன்றி, மஹாகவியின் கவிதா ஆற்றலின் ஊடாகப் பயணிக்கச் சகாயஞ் செய்யும் வகையில் பாயிரம் தந்துள்ளார். அவருக்கு ஈழத் தமிழ் இலக்கிய முனைப்புகளின் - முயற்சிகளின் சார்பாக என் நன்றி.

பாரதியாரின் கவிதா ஆற்றலைப் பண்டிதர்களும், தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும் அங்கீகரிக்கத் தயங்கிய காலத்திலே, அதனைப் போற்றிப் பரப்ப முந்தீ நின்றார் பண்டிதர் மயில்வாகனனார். அவர் விபுலாநந்த அடிகளாகி, சிலப்பதிகாரத்தின் நுப்பங்களையும், அதன் பேராக யாழ்நூலையும் அண்ணாமலைப்

பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக மீட்டடுத் தந்தார். அவரே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக மகிமை பெற்றவர். அவரைத் தொடர்ந்து பேராசிரியரான கணபதிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தின் பேச்சுத் தமிழுக்கு நாடக அந்தஸ்து அளித்தார். பேராசிரியர் சதாசிவம் ஈழத்துக் கவிதைக் களஞ்சியம் வெளியிட்டார். இலங்கை சாகித்தீய மண்டலத்தைத் தமிழிலே கலைப்பூங்கா என்னும் தமிழ்ச் சஞ்சீவியை வெளியிடத் தூண்டினார். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மட்ககளப்பு மாநிலம் போற்றிய நாட்டுக் கூத்துகளுக்குப் புதிய சுவைஞர்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தார். இத்தகைய பாரம்பரியம் உள்ள இலங்கைப் பல்கழகங்களின் தமிழ்த் துறைகளுக்கு கைலாபதி-சிவந்தம்பி தமிழ்ப் பேராசிரியர்களாக வந்த பின்னர் நேர்ந்த அவலக் கதீக்குக் காரணம் என்ன? கல்லறைத் தத்துவங்களிலே நீள்துயில் பயில்கின்றதா? முற்போக்கு என்பது வெறும் தற்பற்றாகச் சுருங்கிவிட்டதா? புத்தாயிரத்திலே தமிழ்க் கவிதை முயற்சிகளுக்கு மஹாகவியின் தமிழ் ஊழியம் உண்மையிலே ஒரு சுவிசேஷமாகும். அந்த சுவிசேஷத்தினை (மஹாகவியின் முழுமையான கவிதைத் தொகுப்பு) வெளியிட்டுத் தமிழ்த்துறைகள் தமக்குக் கௌரவம் சேர்க்கத் தவறியது ஏன்? அத்தகைய நூலை வெளியிட சாகித்தீய மண்டலத்தினைத் தூண்பாதது ஏன்? மஹாகவியின் கவிதா ஆற்றலைக் கண்டுகொள்ளாத ஒரு போக்கினைக் கடைப்பிடிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? நீயுமா நுஃமான்? தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே எஸ்.பொ வின் படைப்பாற்றலுக்கு வசைபாடும் ‘திருவிழா’க்களிலே ‘மினக்கடாமல்’, மஹாகவியால் தமது கவிதைவளத்தைப் பெருக்கியவன் என்கிற உரிமையுன் இந்த ஆக்கப் பணிக்கு வழிகோலியிருக்கலாம் அல்லவா? புதிய ஆற்றல்களை பாராட்டவும் முன்னடுக்கவும் ஆர்வம் இல்லாத ஒரு மலட்டுத்தன்மை எவ்வாறு தமிழ் துறைகளைப் பீடித்தது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கான விடைகளைக் கண்டறிய வேண்டியதும், தவறுகள் நேர்செய்யப்படுதலும் காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும்.

மஹாகவியின் கவிதைகள் முழுமையாக அடங்கிய ஈழத் தமிழ்க் கவிதைச் சுவிவேதத்தினை வெளியிடுவதில் மித்ர என்றும் தன் பங்களிப்பினைச் செய்யும் என்பதை அறிவிப்பதில் மனநிறைவு அடைகின்றேன்.

இறுதியாக, பத்மநாப ஜயருக்கு நன்றி கூறாது விடின் என் முன்னீடு முழுமை அடையாது. அவர் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்துக்களை உலகமெலாம் பரப்புவதையே தமது வாழ்க்கையாக்கி வாழும் இனியர். அவருடைய அக்கறையினால் மட்டுமே, மஹாகவியின் இந்தத் தொகை அச்சுவாகனம் ஏறுகின்றது. உலகத் தமிழ்ச் சுவைப்பின் சார்பில் அவருக்கு நன்றி. ‘குறும்பா’ விலும் பார்க்க அழகிய முறையில் ‘பொருள் நூறு’ அச்சாகும் என நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அளித்த வாக்கினை நிறைவேற்றும் வகையில் இதனை வடிவமைத்துத் தந்துள்ள தீருமதி சைலஜா இந்றவுக்கு என் நன்றி.

– எஸ்.பி.ஈ

1 அகப்பை

அகப்பையே செங்கோலாக என் வீட்டில்
அரசியல் புரியவந்ததைந்த மடந்தாய்!
சிவப்பதோ நின்முகம்? சினத்தை அடக்கு - நினது
பச்சடி என்னைப் பச்சடி ஆக்கினும்,
இரசமோ எனது முரசை அரிப்பினும்,
குழம்போ உடனே எழும்படி செய்யினும்
காதலுக் கிளவ யெலாம் கடிய
சோதனை கொல்லோ? சுகவக்கும் உன்றடலே.

2 அஞ்சல்

அஞ்சலிலே என் ஆகசயை எழுதினேன்
பஞ்சியின்றிப் பதில் ஒன்றறைப்பினாள்!
ஆயினும்,
படித்திடல் இயலா நெடுத்த பதில் அகு.
ஆதலால் நேரிலே அவள்பாற
போதல் புரிந்ததன் பொருள் அறிந்தேனே.

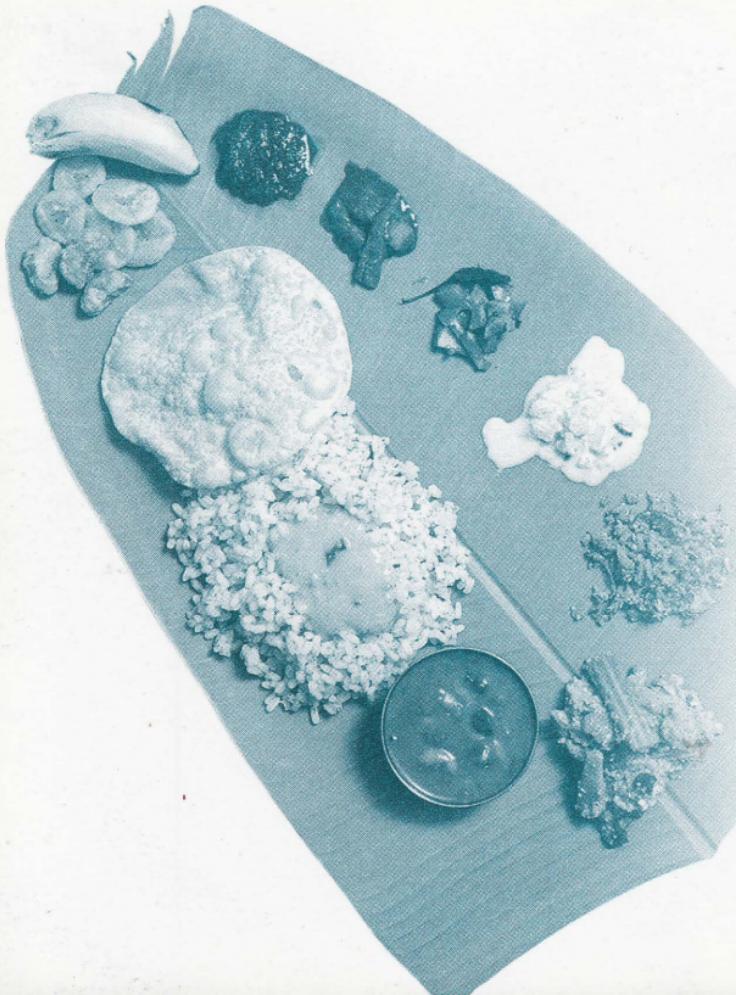
3 அடிமட்டம்

அடிமட்டத்தால் ஆகள அளந்துகொண்டு
ஜந்தடி ஒன்பதங்குலம் எனலாம்.
எனினும்

தடி எடுத்தளந்து தகைகமை கண்டு
முடிவெடுத் தீருகிற முகனாவை
விருவது சிறப்பே, விருவது சிறப்பே!

4 அபீபு

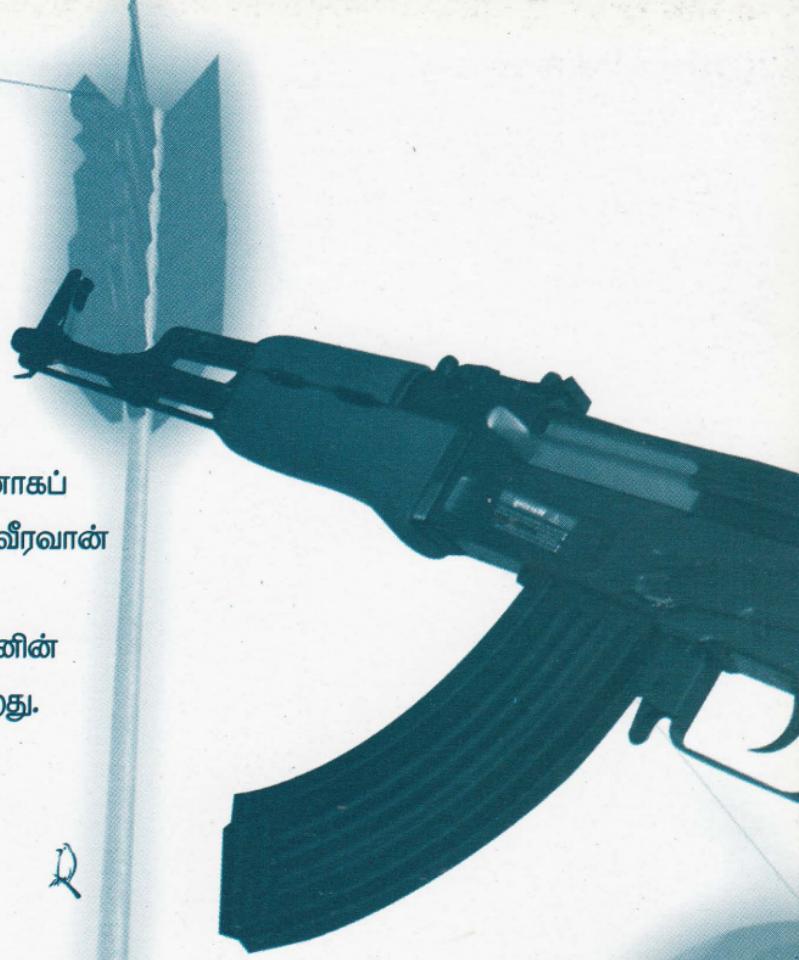

அடுப்பின் எதிரிலே ஆடி இருந்தாள்
கைக்கும் உப்பையும் கும்புளிப் புளியையும்,
தொட்டால் ஏரியும் மிளகாய்த் தூளையும்,
கண்களைக் கலக்கும் வெங்காயத்தையும்
பாகற் காயையும் பாவை கை ஆண்டாள்.
ஆயினும்,
இலையின் எதிரிலே இருந்த எனக்குக்
கலைமான் படைத்துள கறியோ,
முலையினும் சுவைத்ததே, முலையினும் சுவைத்ததே.

5 அம்பு

அம்பு வில் நம் முதாகையர் கருவி
ஆதலால் அவைகளை அணிந்தவனாகப்
போர்க்களத் தெம்மூர்ப் பொடியன் வீரவான்
போயினன்.

எய்த அம்பேறி எதிர்த்தரப் பொருவனின்
காக்கிச் சட்டைப் பொத்தான் கழன்றது.
வீரவான் விழுந்தனன்.. விலாவில்
ஓர் எலும்பின்றி ஒடித்தது குண்டே.

6 ஆணி

அடிப்பகுதைப் பொறுக்கவோ அமைந்ததுன் தலையே?

ஆள்பவர்க் குதவவோ அமைந்ததுன் கூரே?

அடுத்தவர் கைப்பட டகைமந்ததுன் உருவம் -

ஆதலால்,

விரும்பிய வண்ணம் நின் இரும்பு மேனி

இருபுறம் சூர் எடுத்தின்னா

புரிபவர்க் கீண்ட எப்பொழுதும் ஆகாதே.

7 ഓട്ടലി

ഓട്ടലില് ഉന്നന്ന ഉടകാർന്ന തിരുന്നതേൻ.
പോട്ട ഇട്ടിലിയൈപ് പോടാ മുന്നര് എൻ
ഈലൈക്കു മേൽ ഇലയാൻ ഇരുന്നാമര്ന്നതൻ.
ഓട്ടലാൻ,
തക്കലൈക്കു മേൽ വികിരിയൈത് തട്ടി വിടവുമ്,
സിത്രുങ്ങു ചെന്നറന ചില, ചില ചേര്ന്നതവ്
വിട്ടിവി പറ്റിന, എന്ത്തു
വിട്ടന! കൊങ്ങു പറ്റന്തന വികരന്തേ.

8 இருசில்லி

ஊன்றி இன்றி ஒருகண மேனும்
நிற்றல் இயலா நோஞ்சல் நிலையதே
ஆயினும்,
கல்விருந் திடறும் வழியிலும் காற்றாய்ச்
செல்கிறதே இரு சில்லி எளிதாய்!
ஊக்கம் உளத்திலே உள்ள தாயின்,
ஒடுதல், எங்கோ உறுதல் நோக்கெனில்,
நாட ஒன்றுள்ளதேல், நலிந்து
பாடுற விழந்தது படுக்க எது பொழுதே?

9. இரும்புப் பெட்டி

ஆகலையிற் தீரட்டிய பணமெலாம் அறையின்
முகலையில் இரும்புப் பெட்டியில் முட்ட
நிறைத்து விட்டு நிம்மதி தேடினான்
இருநாள்,
காற்றுப் படாத காசுகள் வீங்கி
வெடித்தன தெறித்தன. விழுமாறு
அடித்தன வயிற்றில் ஆம் ஆவிபோயினனே.

10 ഉംഗ്പുംപെട്ട

അഗ്രപ്പുപ് പുക്കപട്ട കന്ന് ആറാക
ഉഗ്രപ്പുപ് പെട്ടി ഒൻറു കേട്ടതെനാ
ഉടனേ -

വാങ്കി വന്തു വൺടിയില് ഇരുക്കിനേൻ;
ആമ്, കണ്ണി കൊണ്ണടതെന. അക്കന്ത്തൈയുമ് അതനും
അഗ്രക്കി വൈത്തെന. ആധിന് എൻ അമുകീ,
ഇഗ്രപ്പിലേ ഇൻനുമ് ഒൻറെറഞ്ചിക
കിടപ്പതെക്ക് കന്നറു കെക്കുക്കുമ് എൻ നെന്തുശേ.

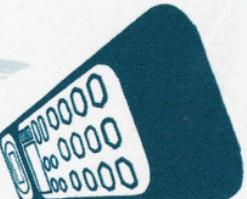

14 எஃகோலை

சுருட்டி உள் அடக்கிய உருக்கின் ஓலை
குலைவறக் குலைவறச் சுழன்றதோர் தட்டினான்,
பாடற் பேழை ஓசை செய்தது.
முன்னாள்,
மாண்டு போனதோர் மனிதன் மீண்டு
மறுபடி பாடினன், மகிழ்ந்தோம். முரட்டுப்
பாங்கிக்கை ஆண்டதன் பயனோ,
நாம் களி கொள்ளவும் நல்கிய திரும்பே?

12 ഏവക്കണ്ണ

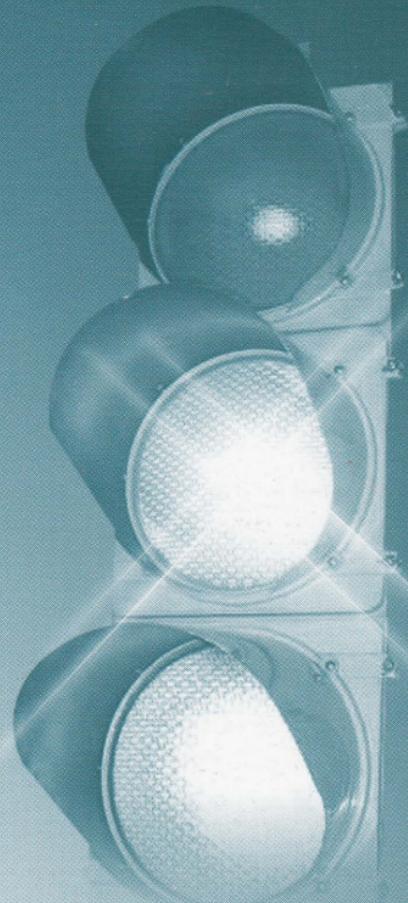
അത്രയിനിൻ റോറൂവിക്കെ അമൃത്തവുമ്, സരങ്ക
ഉത്രയിൻ നീംകി, ഉലകു വലമ് വന്തു,
ക്കൈക്കയിറ്റ് പൊരുക്കാ ഉണ്ണർന്തു, ചിവരക്
ചെയ്ക്കകയിറ്റ് കാട്ടുമ് തീവിര വലി എം
കൈകൾില് -

ഏവക്കണ്ണ എന ഇൻറിറുക്കിൻറു
തേവീ, കലൈയിൻ തെയ്വമേ! നീ ഇക്
കാവിയമ് മുടിക്കിര വരെ എം
സാവിക്കന്നു ചർപ്പേ താഴ്സി കവുത് തനുംകവയേ.

13 ஒளிகாட்டி

இச்சை போல் ஒருவிசை உள்ளிருந்தியங்கவும்
பச்சையாகும், பழுக்கும், சிவக்கும்
நின்முகம் பெண்முகம் நிகர்த்து மாறும்
ஆயினும்,
வீறுடன் எதிர்வரும் கார் இருநூறில், ஏன்
மக்களே இருந்தவர், மருண்டு உன்
'மெக்கனிக்கல் சிக்கினல்' மதித்ததே?

14 கடமல்

வேலை முடிந்ததும் வீடு திரும்பிக்
காலை நீடிக் கடிலில் படுத்தேன்.
சட்டென எனக்கொரு சத்தியம் தெரிந்தது.
கடில் எனக்கு மட்டுமா சொந்தம்?
புமி தோன்றிய தென் பொருட்டே ஆகுமா?
சாமி,
என்னிரு புறத்தும் ஏறிக் கடித்த
மூட்டைகள் நான் நிலை முதிர்க்
காட்டின! அவைக் கென் கரம் குவிப்பேனே.

15 கண்ணாடு

கண்ணாடியில் என் முகத்தினைக் காண்கிறேன்.
புண்ணான கடவாய் புதிதாய்த் தெரிந்தது
தொண்ணாறு வயது போற் தோல் திரைந்திருந்தது
பண்ணாத பாவம் பல இல்லை என்னுமோர்
விண்ணான வார்த்தை விழிகளிற் கிடந்ததும்
உண்மைதான் -
பொல்லாத அந்தக் கண்ணாடி இகிய
அல்லாத சொன்னதால் அதனைக்
கல்லிலே போட்டுக் கவலை தீர்த்தேனே.

16 கதவு

கதவு தீறந்ததைக் கண்டேன். என்னிடம்
உதவி நாடி ஒருவர் வந்தார்.

வந்தவர் -

கதவு சாத்தியதைக் கண்டார், நழுவினார்
பின்புறக் கதவு அவர் பிடித்தால்,
இந்த நிலைமையோ ஏற்பட்டிருக்குமே?

17 கப்பல்

கப்பல் ஒன்று கடவிலே மிதந்தது.

முப்பதினாயிரம் மூட்கடை அரிசியொடும்
உப்பு நீர் கிழித்தோடிச் சென்றது.

மாலுமி -

பல்லுக் குத்திய மெல்லிய ஊசியை
வீசினன். வீசவும், விழுந்த
ஊசியோ கடவினுள் அமிழுந்ததுவே.

18

கமரா

கமரா ஒன்றுவன் கையில் இருந்ததால்

அமரா வழியைப் படமெடுத் திட்டான்

அவளின்

சிரிப்பிகளைத் தன் சிறை செய்தே, விருப்பொடு

தலையகணை யடியில் வைத்துப் பலபல

கனவுகள் கண்டு கண்டு களித்தான்.

“இன்பம் எங்கே உளது?” என்றால்

“என் பழந்தலையகணைக் கீழ்!” என்றானே.

19 கரும்பலகை

கரும்பலகையிலே கையிற் சோக்கொடு
விரும்பிய விரும்பிய விதமாய் எழுதலாம்
தம்பீ,

கரும்பலகையை வெறும் பலகை எனல்?
மருந்தெதும் கிடையா மயக்கம் கொண்டனை
நெய்வண்ணம் கொண்டு நெடுஞ்சவர் மீதிலே
கைவண்ணம் காட்டிய கலைஞர்
பெய்த ஒவியத்தினும் பெரியதவ் வெறுமையே.

20 கவிதை

கவிதை எழுதனர் கதைஞன் உடக்கார்ந்தான்
இரவெலாம்

இருந்திருந் தெழுதி எழுதிப் பார்த்தான்
முக்கிலே விரலை மோந்து பார்த்தான்
ஓட்டுக் கூரையை உற்றுப் பார்த்தான்
கோப்பியும் அடிக்கடி குடித்துப் பார்த்தான்
ஈற்றிலே இரண்டொரு நாவல்
தீட்டினான் மனையாள் தேற்றிநின்றாளே.

21 காசு

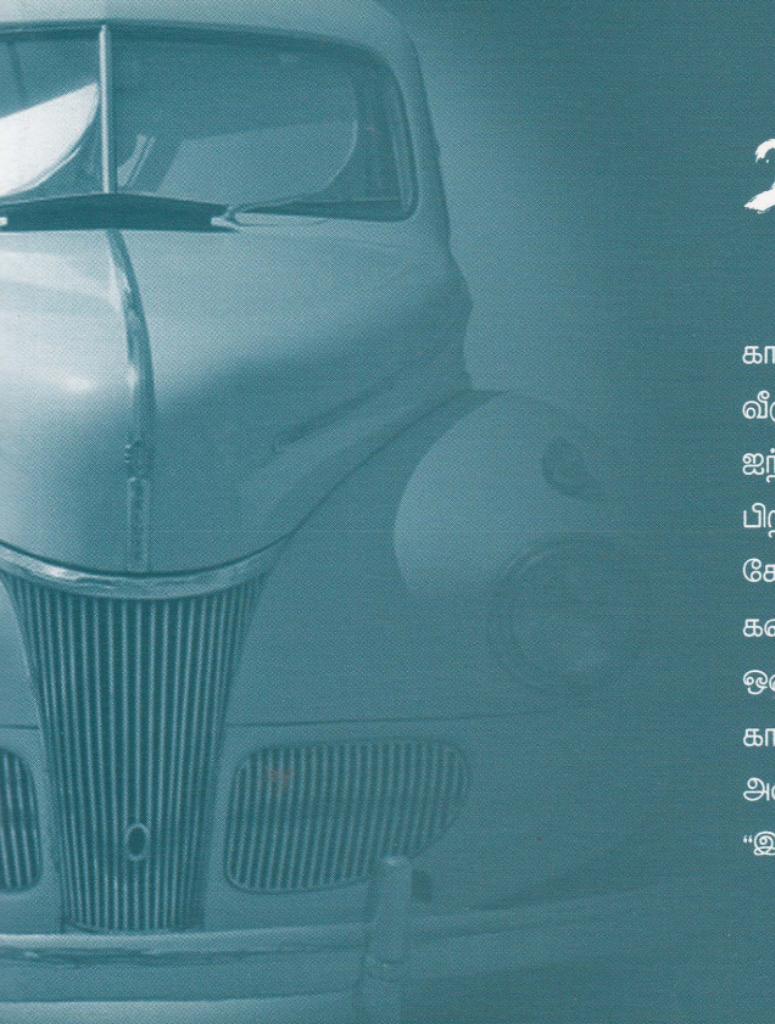
காசினை மூட்டையாய்க் கட்டிவைத் தயர்ந்தேன்
நித்திரை யிடையே நெருங்கிய தீயர்
சித்திரவதை எனைச் செய்யவும் தீகைத்து
விழித்தேன்
வங்கியில் இட்டேன். வங்கி முறிந்தது
என்ற செய்தியை எதிர்பார்த் தேங்கினேன்
அன்கனயோ வயிறுலர்ந்தமதனன், இறக்கவும்
சின்ன மகவு பால் இன்றிச் சிஞ்சுங்கவும்,
பாதியை நான் பயன்படுத்தி,
மீதியைத் துறந்தேன், விடிவு கண்டேனே.

22 காப்பு

கையிடைக் கிடக்கும் உன் காப்புச் சினூங்க என்
மெய்யிடைத் துடிக்கும் மெல்லிய துயிரே
பொய்யிடை,
ஆப்பெருத் தெறிந்த குரங்கே ஆக நின்
கோப்புடன் படுவது குறித்தேன்
ஏற்புடைத் தென்றால் எழுதுக பதிலே!

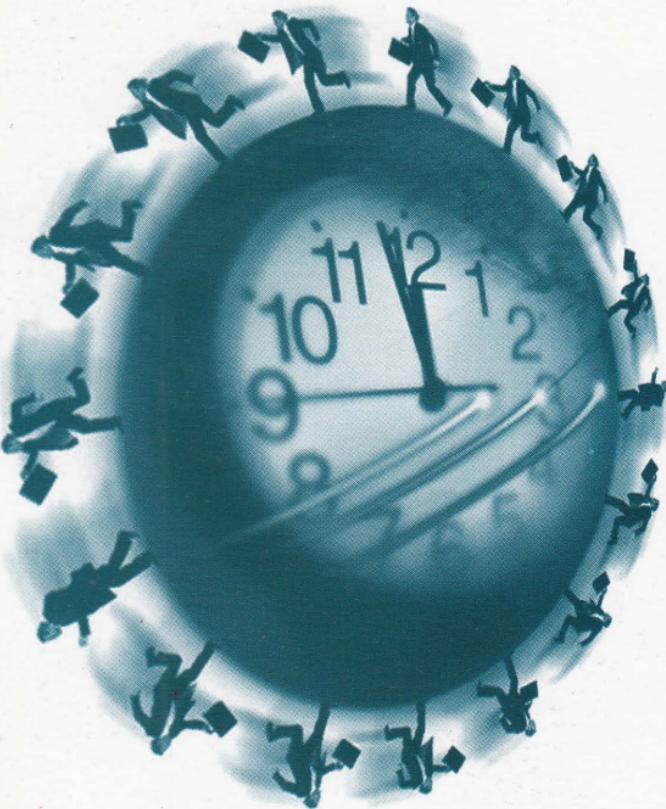
23 கார்

கால்நடையாகக் கணபதிப் பிள்ளையின்
வீடு போனேன் விறாந்தையில் நிறுத்தி
ஜந்து நிமிடம் பேசி அழுப்பினான்.

பிறகு,

கோயிலுக் கெழுப்பும் கோபுர நிதியின்
கணக்கு வழக்கென் கைக்குள் வந்ததால்
ஒன்பதினாயிரம் ஒதுக்கீக் கொண்டேன்
கார் ஒன்று வாங்கினேன். கணபதிப்பிள்ளைபால்
அவசர அலுவலாய்ச் சென்றேன்
“இரு, இருந்துண்டுப் போ!” என்று நின்றானே.

24 காலத்தேர்

“இன்று போய் நாகளை வா!” என்றனன் இராமன்
“நன்று ! நன்று !”

அன்று தன்
காலத் தேரிகளைக் கடுவிகசைப் படுத்திச்
சென்றவன் மீண்டனன், சிரித்தான்
இன்று போனவன் நேற்று வந்தனனே.

25 குடை

குடையொடு நடக்கும் கொடியிடை! அழகின்
மடியிடை மிதக்கும் மாதே! சுடுகிற
வெய்யில்
நின் மேனியிலே நேராய்ப் படுவதால்
தான் குளிர்ந்திடல் தகும். தவிர்ந்து
தேன் மலர் ஒதுங்கும் நின் திருமுகம் வாடாதே.

26 குண்ணீசி

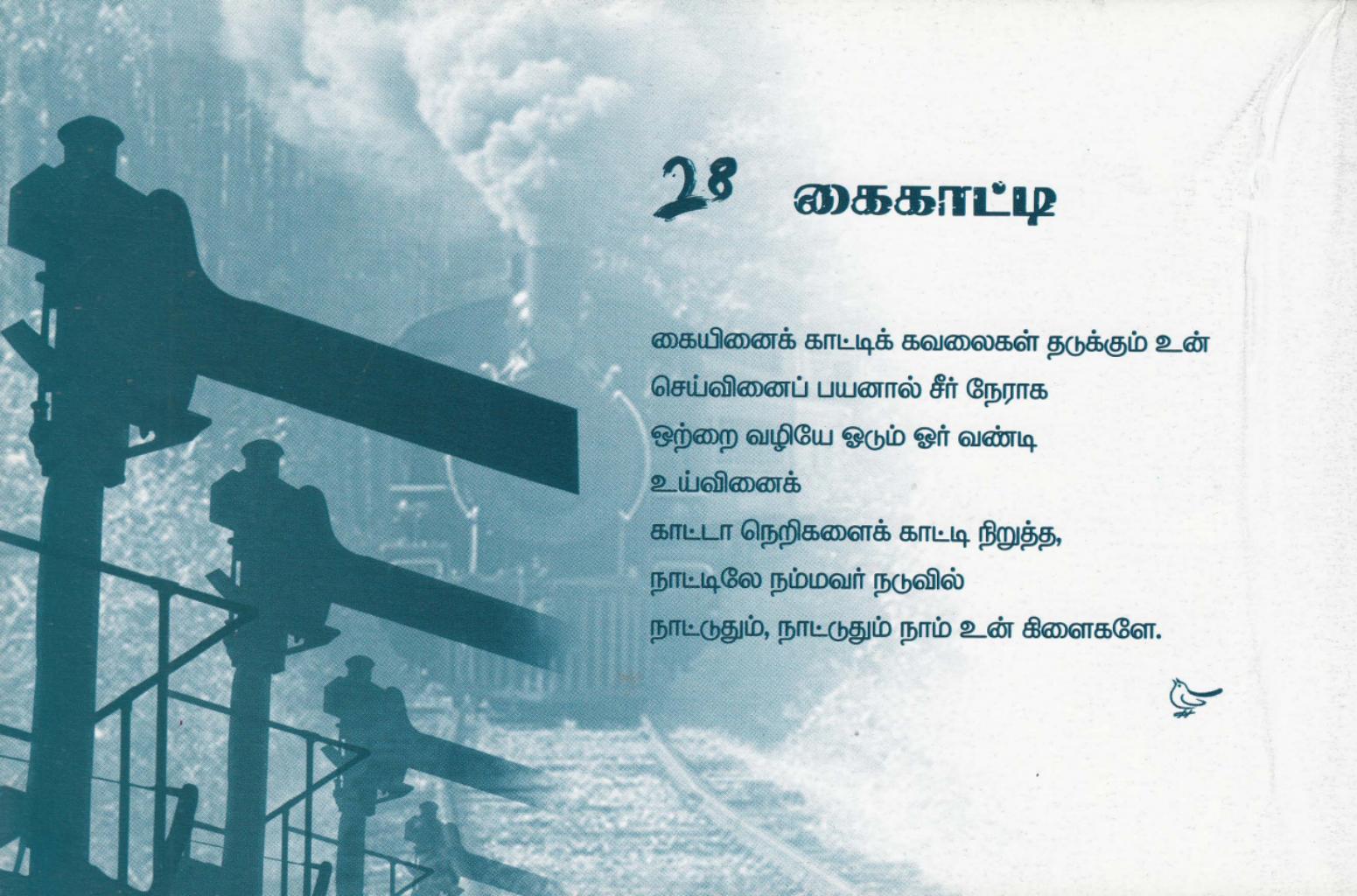
ஆண்டவா, நின்நேர் ஆகார் மனிதர்
ஆதலால்
அவர்களுடைய ஆகலையிற் பிறக்கும்
குண்ணுசிகளிடைப் பெண்டுகள் இல்லை
அவிகளாய் அடித்தனை அவற்றை! உன் அங்புக்கு
ஆயிரம் கோடி அஞ்சலி ஆகுக.
பற்றை வழி ஊர்ப் பனங்காட்டிடையே
ஒற்றைக் காவில் ஒன்பது நெருஞ்சி
தூக்கிற வேதனை தவிர்த்திப்
பட்டனத் தெருக்களைப் பாலித்தனன்யே.

27 குப்பைபத் தொட்டி

கச்க்கி எறிந்த காகிதத் துண்டும்
காலணி துடைத்த கந்தற் துணியும்,
குரோட்டன் நறுக்கிய குழையும், அழுகிய
பழுமும் நொறுங்கிய பளிங்கும், தகரமும்
கொடியுள்ள தக்குப்பைபத் தொட்டி
ஆயினும்
கண்ணை உறுத்தாக் காடசி அது காண்
சட்டியில் நட்ட பட்டு ரோசா
புத்தது, பொலிவதே போலத்
தார்த் தெரு ஓரம் தனதிடத்ததுவே.

A black and white photograph showing silhouettes of several construction workers on a steel framework. One worker is standing on a vertical post, while others are on horizontal beams. A large, dark steel girder runs diagonally across the frame. The background shows a cloudy sky.

28

கைகாட்டி

கையினைக் காட்டிக் கவலைகள் தடுக்கும் உன்
செப்பினைப் பயனால் சீர் நேராக
இற்கற வழியே ஒடும் ஓர் வண்டி
உய்வினைக்
காட்டா நெறிகளைக் காட்டி நிறுத்த,
நாட்டிலே நம்மவர் நடுவில்
நாட்டுதும், நாட்டுதும் நாம் உன் கிளைகளே.

29 கைத்துழு

கண்ணிலான் ஒருவன் கைத்துடி இன்றிக் கல்லெலாமுங்கையிலே மெல்ல நடந்தான் விண்ணிலே சென்ற விடையவன் கண்டு, நின்றனன்,

இரங்கினன் இறங்கினன் இரண்டு கண்கள் அந்த மானிடனுக் களிக்க உளம் கொண்டு, “வேண்டிய தென்ன? விளம்புக மகனே!” என்றுவாய் மலர்ந்தனன். இவனோ “தந்திடல் வேண்டும் ஓர்த்துடி!” என்றானே.

30. கைரை

கைரையின் கீழே குடியிருக்கின்றேன்
அதுதான்
மாரியும் வெயிலும் மறைக்கும் ஆயினும்,
பாகலும் அதன் மிகச் படர்தல்
ஆகுமோ கறிசெய் தவள் அளித்திடவே?

31 கோப்பி

மண்ணில் ஏன் பிறக்கிறோம் மறுபடி மறுபடி?

இன்னும் ஏன் இறவாதிருந்தோம்? பண்ணிய
புண்ணியத்திலே போதாக் குறையோ?

- எண்ணி ஏங்கிக் கண்ணீர் உகுத்தே
இப்படிப்

பேசுவோர் எல்லாம் பெரியோர் ஆவர்!

ஆசைகள் கடந்த அந்தியர்! அவர்க்குக்

கோப்பியைப் பாலெடு கலந்து

சாப்பிடக் கொடுத்திடிற் சஞ்சலம் தீருமே!

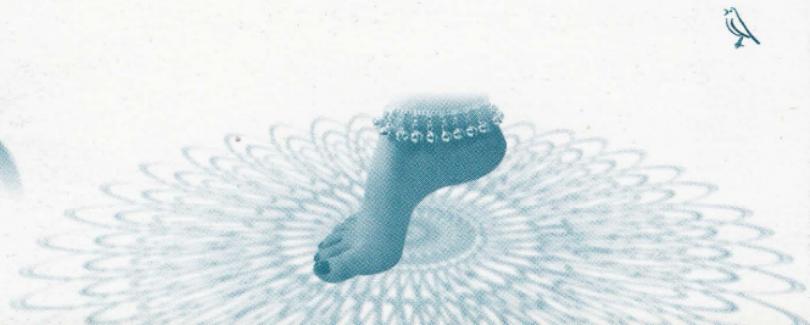

32 சதங்கை

காவிலே சதங்கைக் கலீர்ப்பினால் எனது
பால் நினைவுடரும் பாதகி, பரிவாய்!

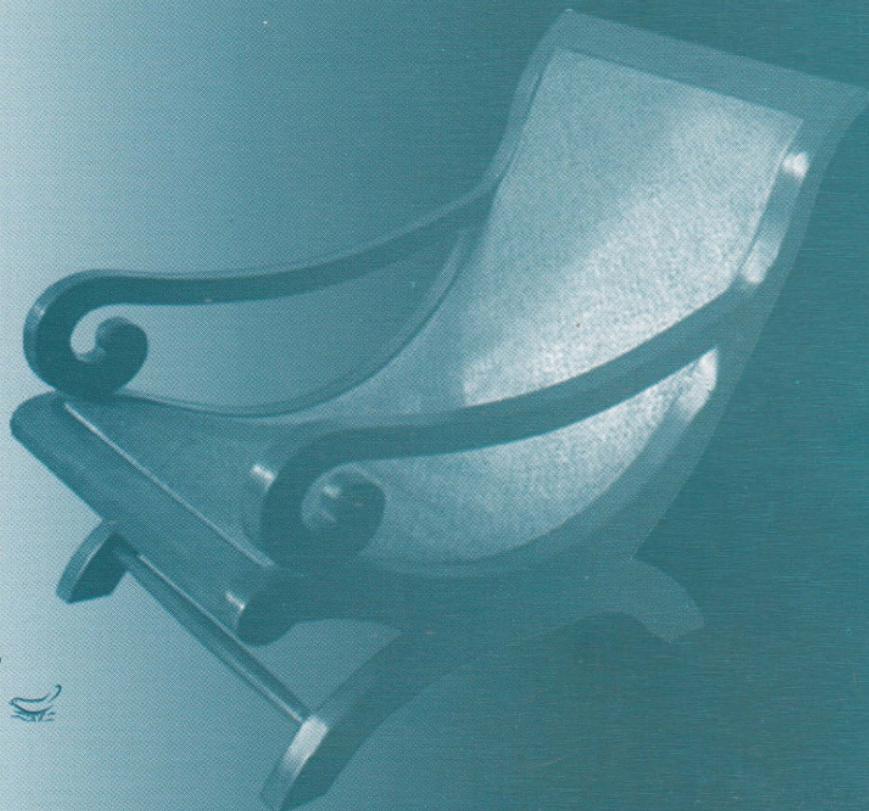
நீதான் -

கண்ணிலும், காதிலும், கருத்திலும் புகுந்தாய்
உண்ணவும், மோக்கவும் உறவும்
எண்ணினன், வந்தெனக்கு எலாம் ஆகுவையே!

33 சாய்கதீரா

பரிகாரி வந்து பார்த்து விட்டுச்
“சரி!” என்று சொன்னார். தந்தீ கொடுக்க
ஒரு பையன் சயிக்கிலில் ஓடிப் போனான்,
உரிய வகையிலே உற்றார் கலங்கினர்.
தெரியாத
முத்துத் தம்பியர் முதுகினை நெளித்தார்
சத்தம் கேட்டுத் தலையினை நிமிர்த்தினார்
“ஓய்! அவர் உயிர்நுடன் உள்ளார்,
சாய் கதீரயில்!” என்று நமுவிற்றுச் சனமே.

34 சிலை

அரச்கவு ஏறி அதிகம் பேசியும்,
பிரசவ விடுதி பெறப்பல முயன்றும்
களிச்கன யோடெகமைக் காத்தும் நின்றதால்,
ஒரு சிலை
சுந்தியில் நட்டவர் சாதகன போற்றினோம்
காகம் எப்படி அவர் கனம் கண்டனவோ,
வந்ததிற் குந்தியும், எச்சம்
சிந்தியும் தங்கள் அஞ்சலி செலுத்தவே!

35 சில்

அடிப்புறம் நிலத்தினிற் பொறுத்ததால், அன்றைய
வண்டியை வழியிற் கொண்டிமுப் பதிலே
அடிமைகள் நூற்றுவர் அவதிப் பட்டனர்
இரு நாள் –
ஓரப் பாதையில் உடகார்ந்திருந்தவன்
சிந்தனைப் பட்டோர் சில்லலக் கண்டதால்,
சீர், தனளை, மோகன யாற் சிறந்த
ஓர் தனிச் செய்யுள் போல் உருண்டது வண்டியே.

36 சுமைதாங்கி

வழியெலாம் கற்கள் வைத்தார் தமது
சுமையினை இறக்கிச் சும்மா நிற்க
பெரிய

பழியெலாம் சுமக்கப் பாவியர் சுடி,
வாயிலும் வகளாவுமாய் வளர்ந்த
கோயிலிலும் கற் குடி யிருத்தினரே!

37 சுருட்டு

“சுருட்டினனப் புகையேல்! சுருட்டினனப் புகையேல்!

வருத்திழும் நோய்!” என மருத்துவர் கூறுவர்.

ஐயன் மீர்,

சோறுணல் சாலுமோ சொல்வீர்! நோயிகட

அறுதல் அளித்திடல் அரிகு

கூறுதல் எளிதே! கூறுதல் எளிதே!

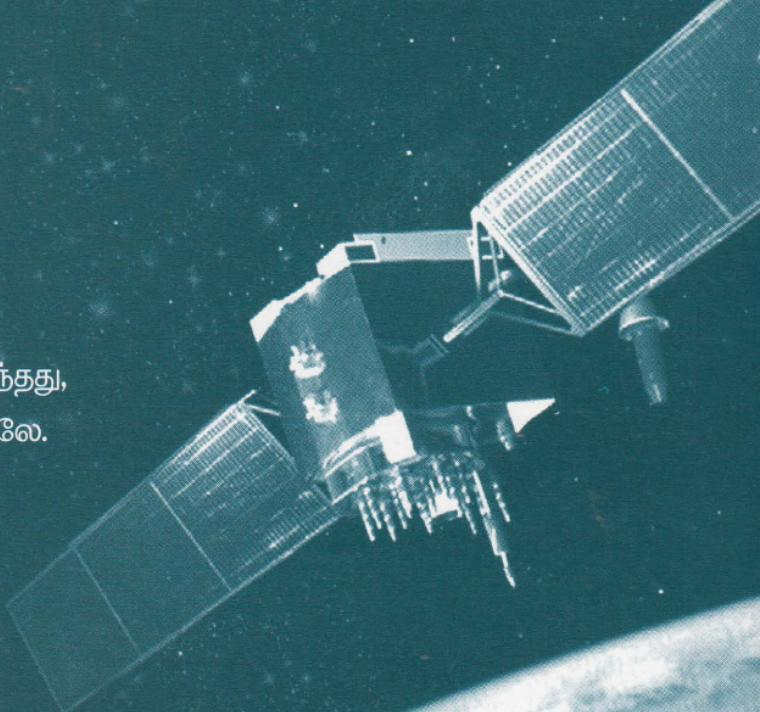

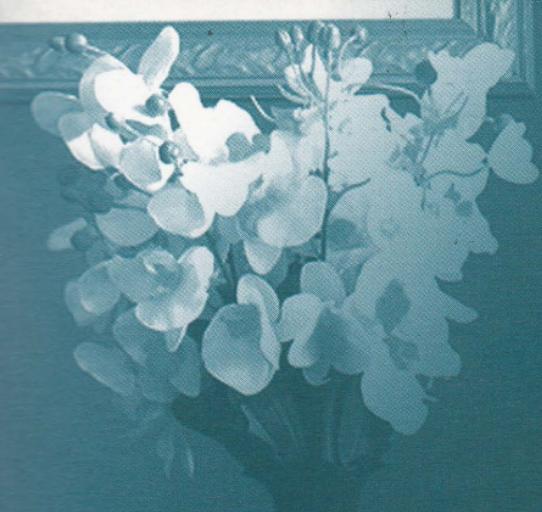
38 செய்கோள்

விடடெறிந்த செய்கோள் விழுந்து கொண்டிருந்தது,
விழுத்தல் விசையினால் வகளைகோ டொன்றிலே.

ஆயினும்

வீழ்வழி வகளாவும், வீழ்நில வகளாவும்
ஒத்ததால் வீழும் அவ்வொரு கோள்
இத்தரப் படுதல் இலையாகும்மே!

39 செய்மலர்

செய்மலர்க் கொத்தை ஓர் செம்பிலே இடு,
கமலிழி கூடத்தில் கவத்தனள், மகிழ்ந்தாள்.
சிரித்த படியே அச் செய்மலர் இருந்தது.
நெடுநாட்,
சிரித்தபடியே அச் செய்மலர் இருந்தது.
வருத்தமுற் றவன் நாய் ஒரு நாள் மரித்தும்,
சிரித்தபடியே அச் செய்மலர் இருந்து,
கோடியில் உள்ளதோர் குப்பைபக்
கூடடயில் உடனே கொட்டுண்டதுவே.

40 செருப்பு

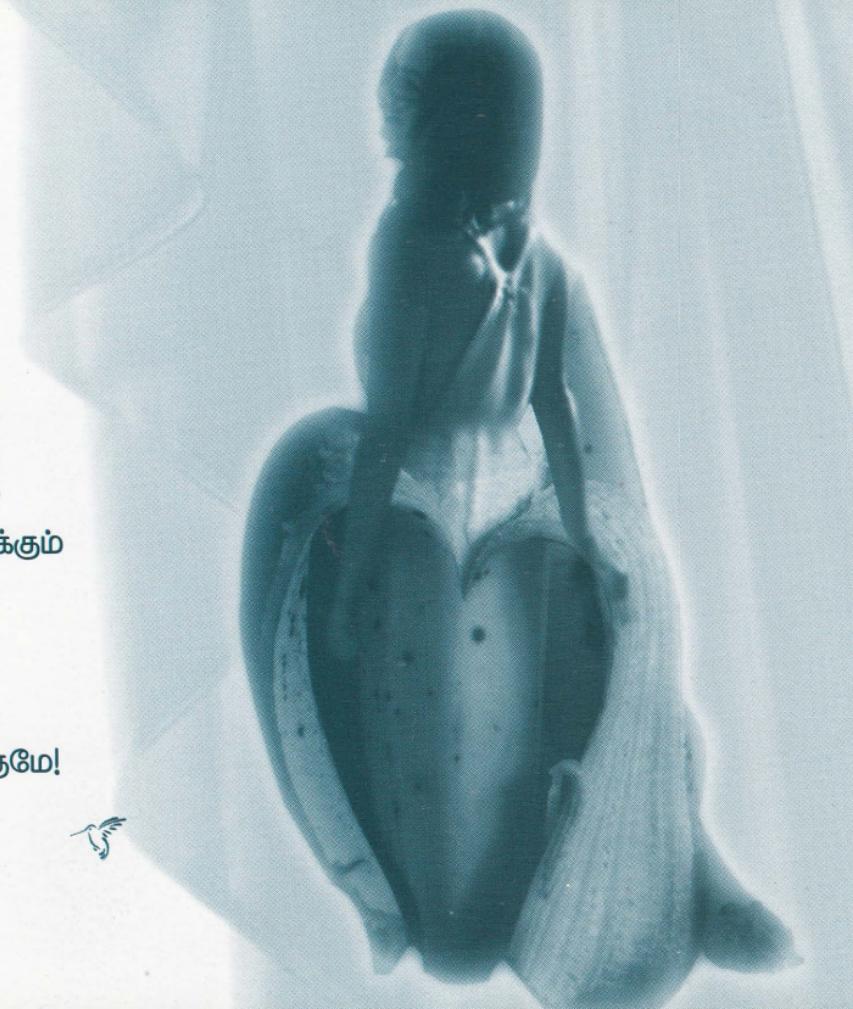
இட்ட என் ஒவ்வோர் அடிக்கும் காலுதை
பட்டுப் பட்டுப் பரிந்துக் கிண்றதிக்
காலணி,
ஆயினும் என்கண அகலா துழழப்பதை
“நாய்” என ஒப்பிடில், நானுமே நாய் “நம்
தமிழ்த் திரைப் படங்களில் வீட்டுத் தலைவர்க்கு
அமர்த்திய வேலையாள்!” எனிலோ,
அகமயும், அகமயும், அவனும் மகிழ்வனே!

41 சேலை

மேனியை மூடி மெல்லிய பருத்திச்
சேலையை உருக்கும் சிற்றிடைச் சிறுமீ!
நாரியிற் கிடக்கும் நெளிவையும், மார்புக்
கூர்களிற் கிடக்கும் குழிழ்வையும் மறைக்கும்
கொள்கை யோஃ!

பழத்தினை மூடும் தோல் போல் பைய
உரிப்பதற் குள்ள உள் உடைகள்
விருப்பினுக் கொருபது வேகம் கொருக்குமே!

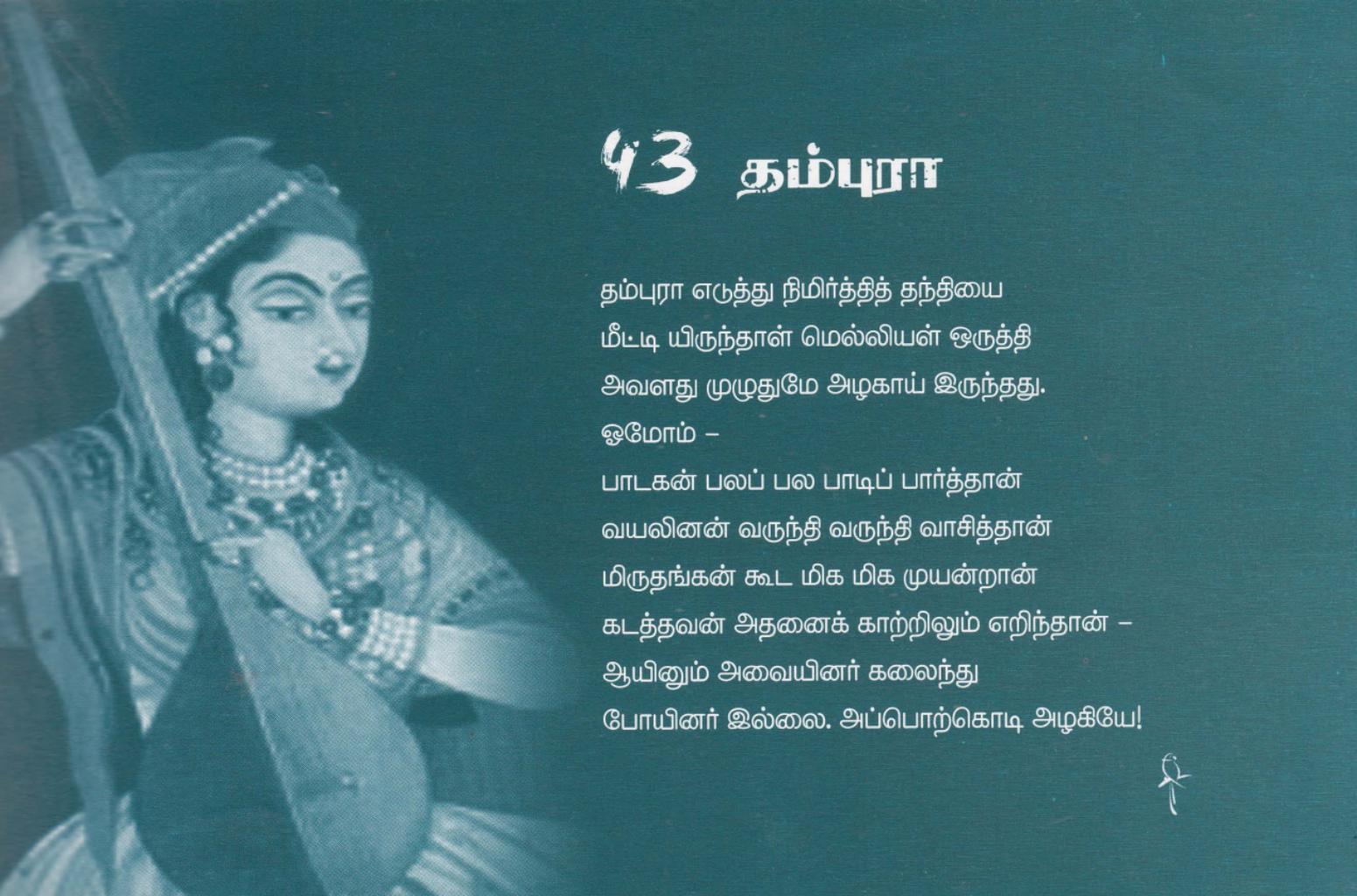

42 தந்திமரம்

ஆண்டவன் படைத்த மரங்களைத் தறித்து
நீண்ட தெருக்களும் நெருமாடிகளும்
கட்டி முடித்தவன் கவலையிலாயினான்
“பட்டணத்தில் பசுமையே இல்லை!”
என்று.

தந்தி மரத்தை தருவித்து நட்டனன்
எந்திரச் சந்தடி இடையும்
குந்தி ஓர் குருவி குரல் கொடுத்திடவே!

43 தம்புரா

தம்புரா எடுத்து நீமிர்த்தித் தந்தியை
மீட்டி யிருந்தாள் மெல்லியன் ஒருத்தி
அவளது முழுதுமே அழகாய் இருந்தது.
ஓமோம் -

பாடகன் பலப் பல பாடிப் பார்த்தான்
வயலினன் வருந்தி வருந்தி வாசித்தான்
மிருதங்கன் கூட மிக மிக முயன்றான்
கடத்தவன் அதனைக் காற்றிலும் ஏறிந்தான் -
ஆயினும் அவையினர் கலைந்து
போயினர் இல்லை. அப்பொற்கொடி அழகியே!

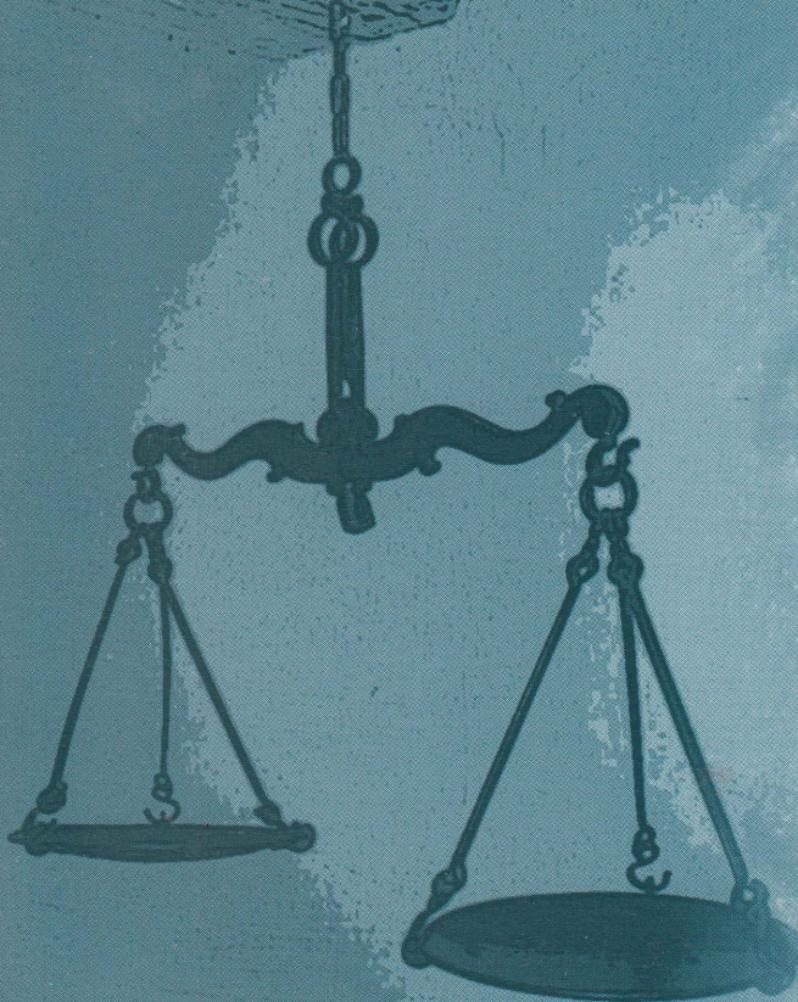
44 தராசு

எங்களூர்க் கடையில் ஓர் தொங்கும் தராசில்
சங்கரப் பிள்ளையர் சாமான் நிறுப்பார்.

அதிலே,

ஆகனைய அவர் ஒரு தட்டில் ஏற்றிப்
பூகனையை மற்றதிற் போட்டுக் கொடுப்பார்.

“எச் சிறிது எப் பெரிதினுக்கும்
ஒப்பு” என இவர் படி ஓர் உண்மை விளக்குமே!

45

தாளமர்த்தி

யன்னலில் நுழைந்து கதவின் இடுக்கிலே
செல்கிற தென்றலிற் சிறிய தாள்கள்
அந்தரத் தெழுந்திட ஆசைப்பட்டன.

நானோ,

தாளமர்த்தி தருவித்து வைக்கிறேன்
காற்றொடும் தம் நிலை கலைதல்
ஏற்குமாமோ எவர்க்கும் என்றுமே?

—

46 திறப்பு

கதவினா ஓங்கிக் கையாற் தடடினேன்.

கைகளோ கன்றிச் சிவந்து நொந்தன.

உகத ஒன்று விடடேன். உள்ளங்கால் வலித்தது.

அலவாங்கு

கொண்டு வந்து தெண்டிப் பார்த்தேன்

இரும்பாலே அமைந்ததும் இலகுவிற் பிளக்குமா?

அரும்பாடு வீணே! அழுது தேடித்

திறப்பினைத் தெரிந் தெருத் திடடேன்

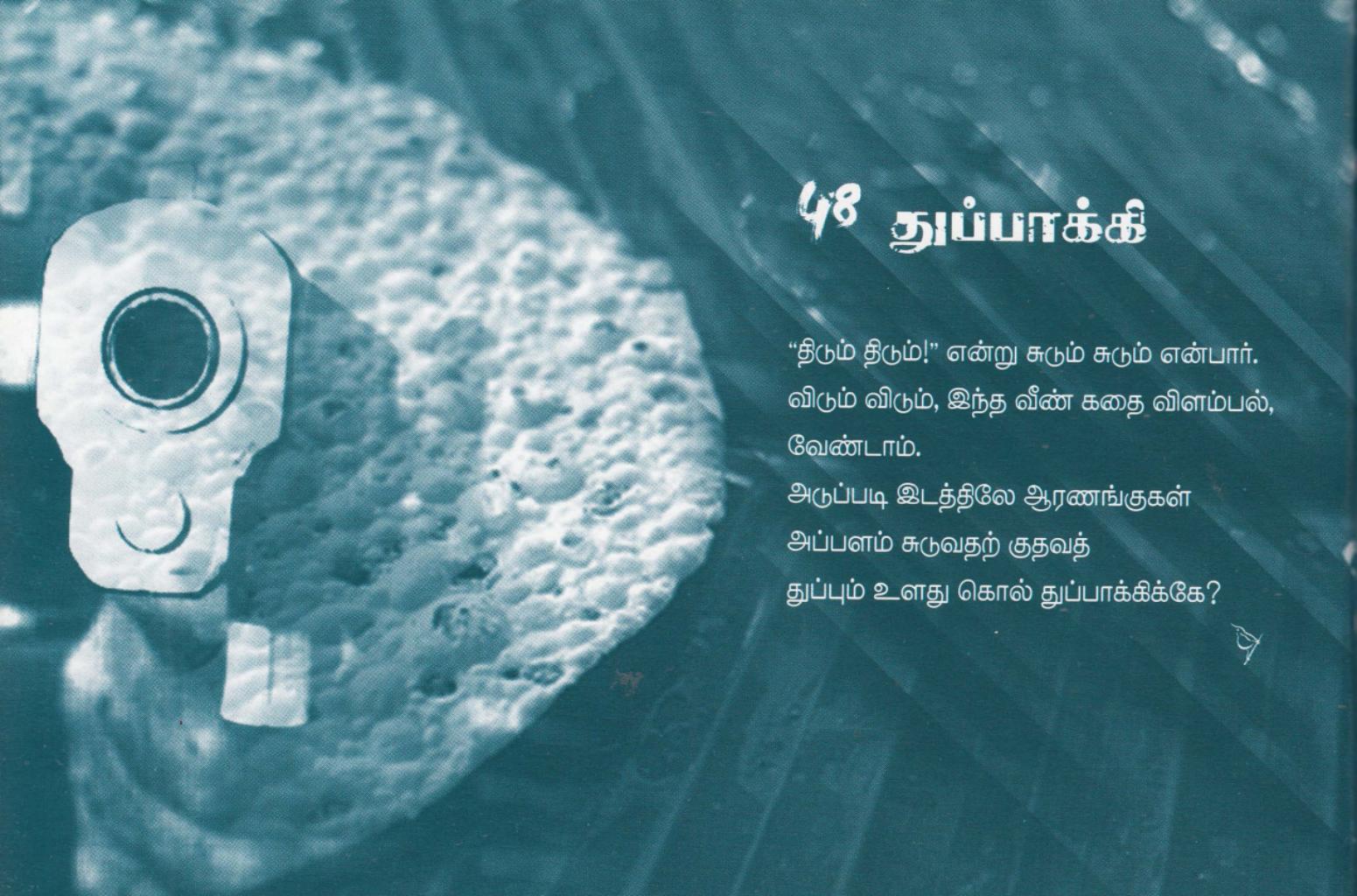
அகறப் பெருங் கதவிதோ அசைந்து திறந்ததே.

47 தீப்பெட்டி

கூடம் முழுதுமே குவிந்த இருளிகை
ஆடிய மணிக் கண்டித்தலே கேட்டது.
பிள்ளையோ,
படுத்துக் கிடந்த தடுக்கினன உதைத்துக்
கைரை ஓட்டைக் குளிப் பிரித்தது.
அன்னனயோ குச்சியைக் கிழித்தாள்
சின்ன விளக் கெதிர்ச் சிரித்தது சிறிசே.

48 துப்பாக்கி

“திடும் திடும்!” என்று சுடும் சுடும் என்பார்.
விடும் விடும், இந்த வீண் ககத விளம்பல்,
வேண்டாம்.

அடுப்படி இடத்திலே ஆரணங்குகள்
அப்பளம் சுடுவதற் குதவத்
துப்பும் உளது கொல் துப்பாக்கிக்கே?

49 தும்புக்கட்டு

தும்புக் கட்டிலே எத்தனை தும்போ?

ஈர்க்குக் கட்டிலே எத்தனை ஈர்க்கோ?

இவைகளை

அறிவான் அல்லன் அவற்றைத் தொகுத்தவன்

அறிவாள் அல்லள் என் அகத்தாள் -

ஆயினும் பெருக்குவாள், அவன் தொகுப்பானே!

50 தூக்கி

கிழங்கு கீழிறக்கும். தெங்கு மேலேற்றும்
உண்பகவ, உடுப்பகவ உதவத் தக்க
எண்பது கோடி பொருள் வகை எடுக்கும்
அயினும்,
அரிசி ஓர் மணியிலும் ஆகசகவயாது
படிடில் ஓர் எட்டுயார் கூடத்
தொட்டெடுத் தொளிக்கும் தொழில் நினையாதே!

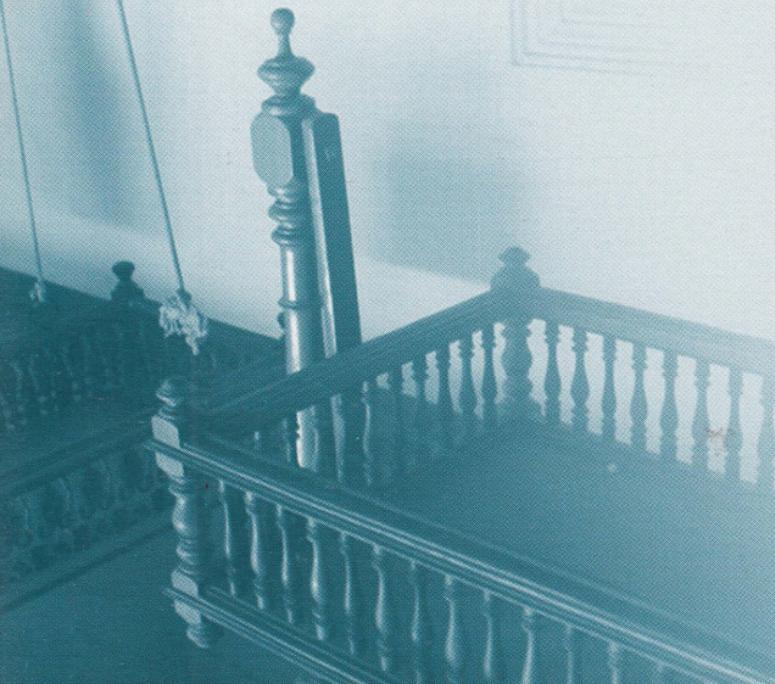
51 தூண் விளக்கு

வாழையும் குலையுமாக வளர்ந்து
மூலையிற் தெருவின் முடக்கிலே நிற்கும்
தூண் விளக்கு எவர்க்கும் சொந்தமாகும்
அதோ, அப்
பாண் கடைக் கருகில், பதிந்த குடில் முன்
ஓன்பது பேர்கள் ஒரு பாண் பகுத்துத்
திண்பதற் கமரவும் சிறிது
தன் பொழுது வெளிச்சம் தரக் குனிந்திடுமே!

52 தொட்டில்

வீரி நீ. நிறைவெலாம் நிறைந்தவள் விரும்பி
ஊரெலாம் தேடி ஒருவன் வந்தேன்
நினது
கடடிலோ பிறனது கண்டேன் எனினும்
எட்ட நில்லாதே இதோ பார்! திரும்பு!
தொட்டிடல் பழியா தோகாய்? மானிடம்
மடடிலா துயிர்த்திடும் வண்ணம்
தொட்டிலில் நம் உயிர் தோன்றலோ பிகழுயோ?

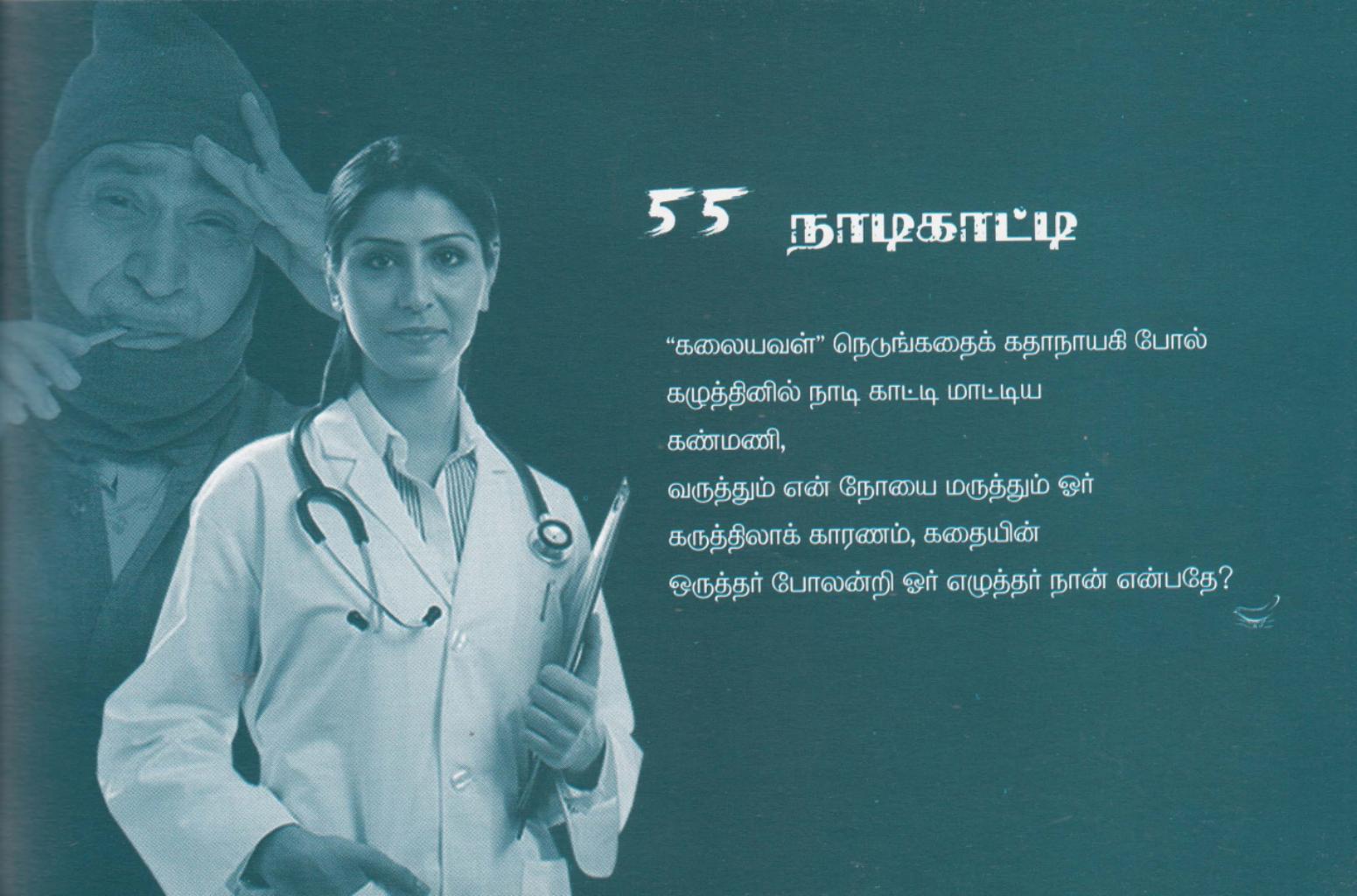
53 தொலைபேசி

அவள் விழி கயல் போல் அழகாய் இருந்ததோ?
அன்றி ஓர் ஆந்தை போல் இருந்ததோ? அறியேன்
அவள் இடைச் சுற்றளவு ஆறங்குலமோ?
அன்றி ஆறடியோ? அறியேன் அம்மா!
உடல் உயிர்,
அதிர்ந்தியும் வண்ணம் அவள் வெறுங் கம்பியில்
எதிர்ந்து, அதை மீட்டி, இனிமைகள் பகர்ந்து,
கலந்தனள் என்னொரும். கனிந்தேன்.
புலர்ந்திடலாக நாம் பொருந்தும் வாழ்வே.

54 தோகை

“தோகை! தோகை!” என்று பல ஏத்தி
ஓன்றைப் புசிப்பார் செற்நாத் தமிழர்
அந்த
உழுந்தினோடும் உறவுறாக் கடைமாத்
தோகை ஓன்றுமே அல்ல –
மீசையும் சிலர்க் குண்டு வீரம் தெறிப்பதுவே!

55 நாட்காட்டி

“கலையவள்” நெருங்கதைக் கதாநாயகி போல்
கழுத்தினில் நாடி காட்டி மாட்டிய
கண்மணி,

வருத்தும் என் நோயை மருத்தும் ஓர்
கருத்திலாக் காரணம், கதையின்
ஒருத்தர் போலன்றி ஓர் எழுத்தர் நான் என்பதே?

56 நாயனம்

“நாகசுரம்” என நவில்வார் சிலர். சிலர்
“நாதசுரம்” என நாட்டுவார். இவரோ
தொடங்கலை அங்குரார்ப்பணம் எனும் தூயர்,
ஆயினும்,
வாய் திறந்திருந்ததன் வழி வயம் இழந்து
போய் உடல் புல்லரிப் படைந்து,
“நாயனம்! நாயனம்!” என்னும் இந்நாடே.

57 நிறுத்தி

எட்டாத் தொலைவிருந் தெவனோ பாட, என்
பெட்டியைத் தொட்டதும் பெரிதாய் கேட்டது.
கமகம், நிரவல், கார்கவ, சங்கதி,
பிடி, ஆலாபனம், பிருக்கா, பாவம்—
இன்னன,
மின்னலை யாகி வந்து விளைத்தன
இன்னலை எனினும் என்? இரங்கி
என் நிலைக்குதவ அஃதொன்றிருந்ததுவே!

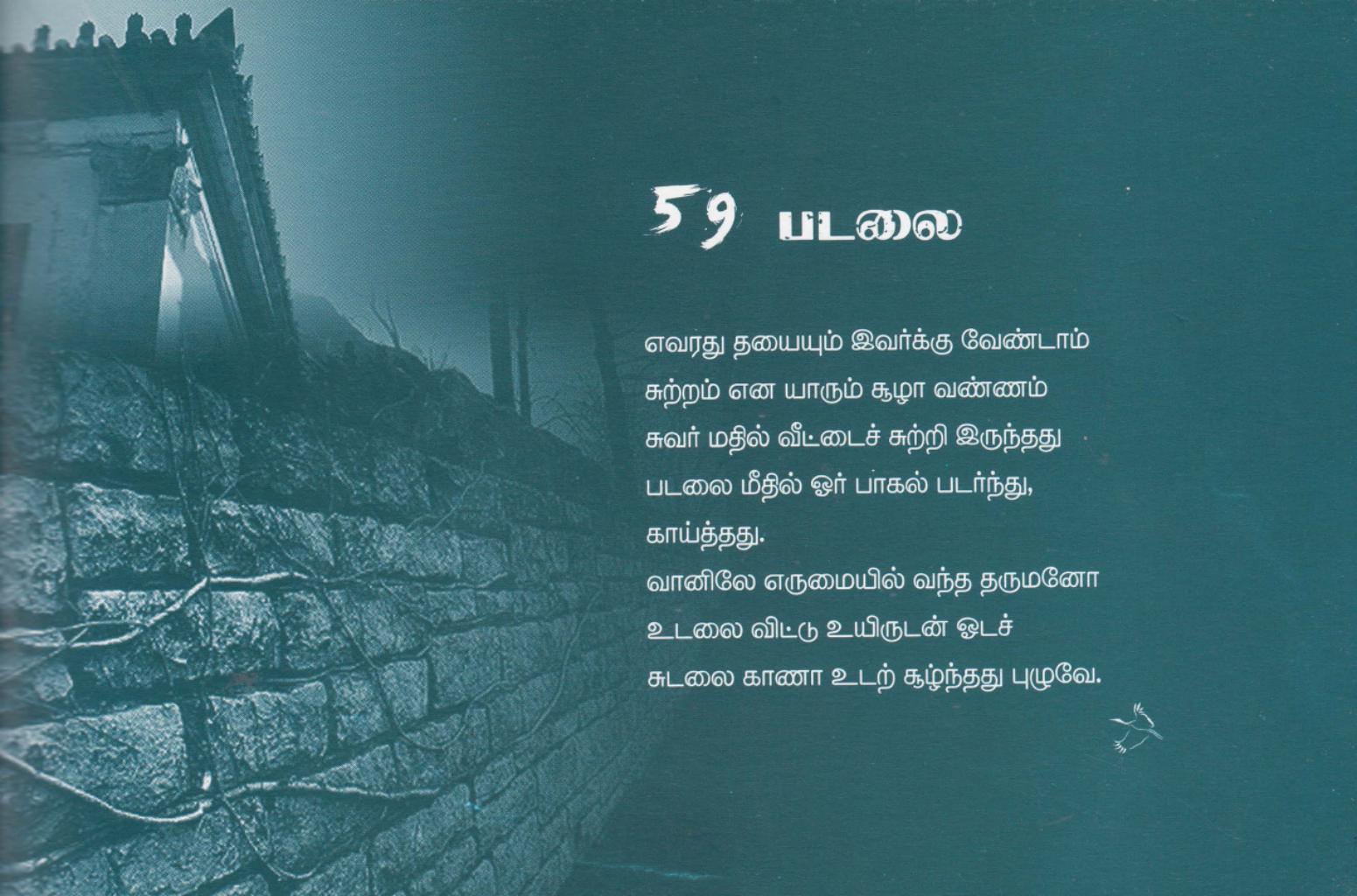
58

படம்பே

“இடியன்” மருவத் தோடிய படத்தெதிர்
உடகார்ந்திருந்தேன் ஒரு நாள் இரவில்
பாடினள் அழுதொரு பாலை. அவனளச்
சாடினன் வசனம் கொண்டொரு தலைவன்.

சூடிய

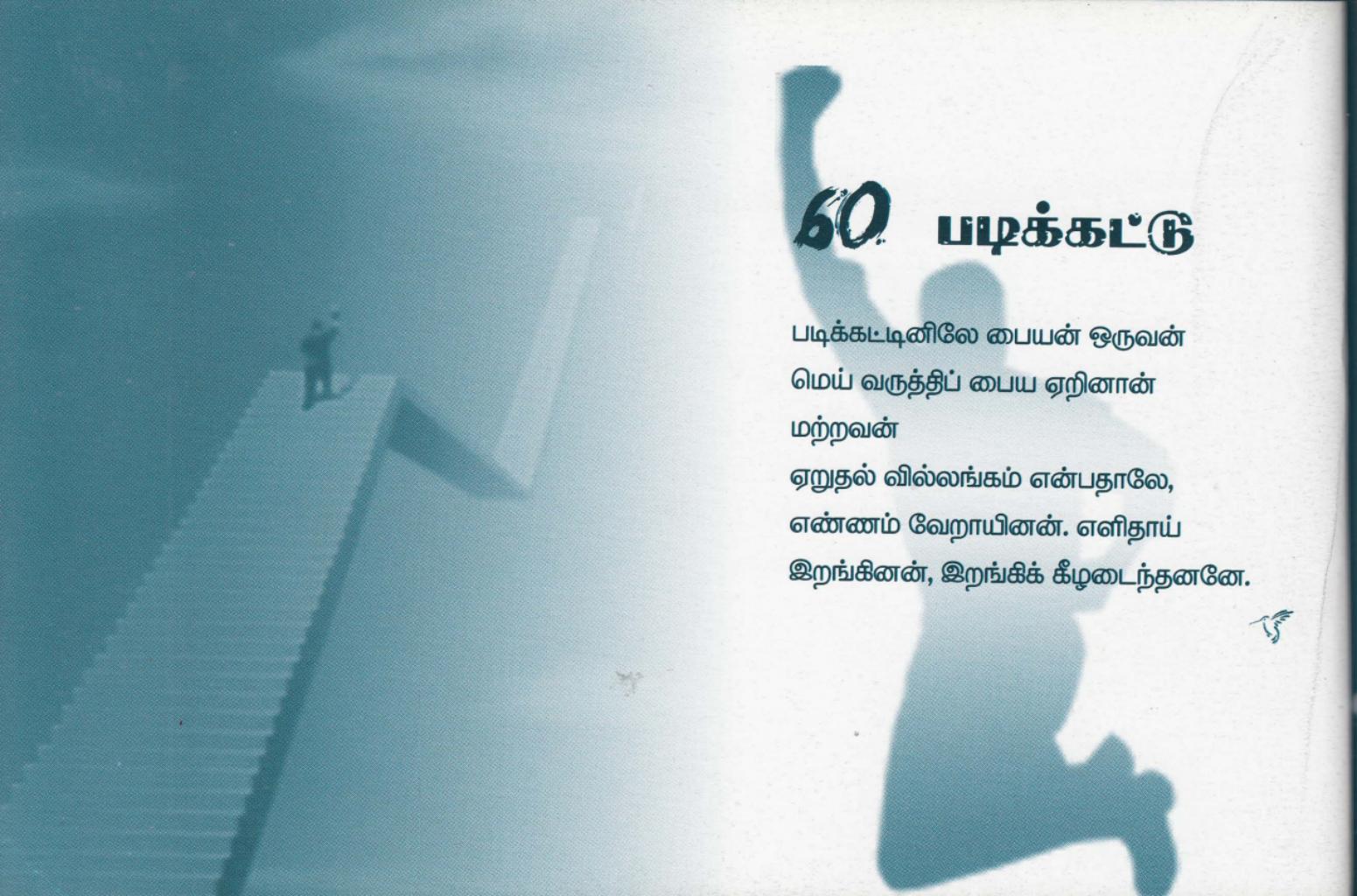
முட்டைகள் எனது முதுகுப் புறத்தைத்
தோண்டுதல் புரிந்ததால், தொடர்ந்து
மீண்ட தென் நினைவு, விழித்தகன்றேனே.

59 படலை

எவரது தகையயும் இவர்க்கு வேண்டாம்
சுற்றும் என யாரும் கூழா வண்ணம்
சுவர் மதில் வீட்கடச் சுற்றி இருந்தது
படலை மீதில் ஓர் பாகல் படர்ந்து,
காய்த்தது.
வானிலே எருமையில் வந்த தருமனோ
உடலை விடடு உயிருடன் ஓடச்
சுடலை காணா உடற் கழுந்தது புழவே.

60 பழக்கட்டு

படிக்கட்டிலே கையன் ஒருவன்
மெய் வருத்திப் கைய ஏறினான்
மற்றவன்
ஏறுதல் வில்லங்கம் என்பதாலே,
என்னம் வேறாயினன். எளிதாய்
இறங்கினன், இறங்கிக் கீழடைந்தனனே.

61 பட்டம்

பட்டத்தைக் காற்றிலோர் பையன் விட்டான்.

இவரோ,

கொட்டிப் பணத்தைக் கொடுத்துப் பெற்ற அப்

பட்டத்தைக் கெட்டியாய் பற்றி,

எட்டடிச் சிதை வரை ஏகுவாரே!

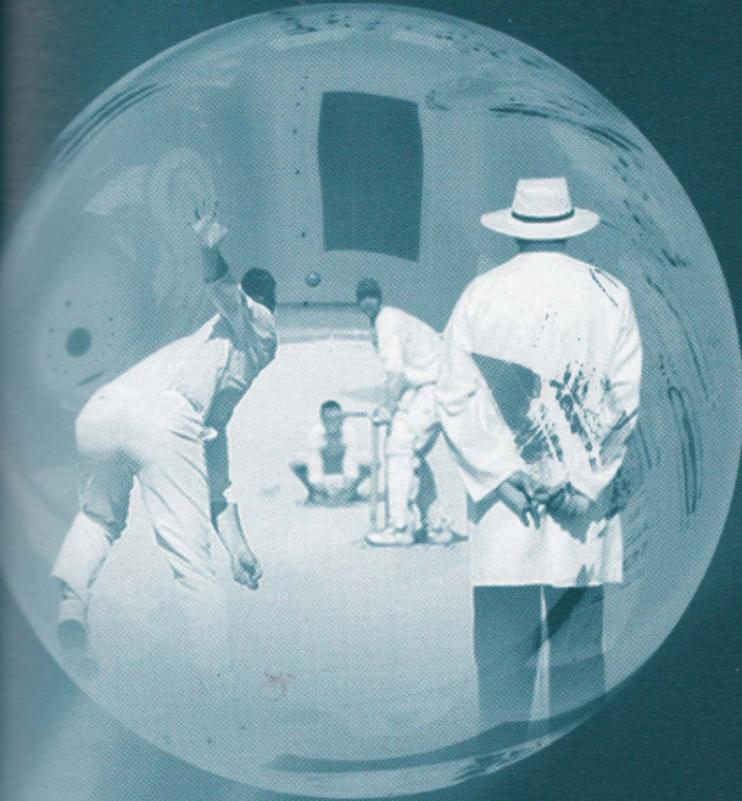
62 பத்திரிகை

பத்திரிகைக் கொரு பாட்டினை அனுப்பினேன்.
சித்திரை மலரிற் சிறப்பாய்ப் போட்டனர்.
“பாடலைக் கூடப் படிப்பார் உளர்!” என
ஆடிப்பாடி அகமிக மகிழ்ந்தேன்.
ஆடிப்பாடி அக மகிழ்ந்தேனா,
பத்தரை மாதம் பறந்தது. பறந்ததன்
பின்னொரு
மத்தியானம். மாசி துயில் விட்டு
சுருண்டு நான் விழித்தேன். அஞ்சவில்
இரண்டரை ஞபா எனக்கு வந்திருந்ததே.

63 பந்து

பந்திகன வெளியிற் பதின்மர் போட்டடிக்கப்
பத்தாயிரவர் பார்த்திருந்தார்கள்.
பத்துலடசம் பேர் வானொலிப் பக்கம்
கேட்டிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளில்
எத்தனை கோடியர் படித்தார் என்கோ!
இத்தனைக்கும்,
ஆடிய பேரோ பதின்மர் ஆவர்
பார்த்தவர், கேட்டவர், படித்தோர்
மாத்திரம் அல்ல; இவரும் வேர்த்தனரே!

64 பாய்

'பாயை விரித்துப் படுத்தனன் ஒருவன்
மற்றவன்
ஒய்தல் அறியா உளத்தினோடு
தோணியில் ஏறினன், துணிந்து
பாய் விரித்தாழி பல தாண்டினனே.

ஆற்றின் மேலே அமைந்ததோர் பாலம்
வண்டிகள் வெள்ளம் கண்டு நீன்ற
பழநிலை தவிர்த்து, அது பாரமும் சமக்கும்
தொண்டு பெரியது. அத் தொண்டினுக்கும்
பெரியது,
கரை இரு புறமும் கால்கள் ஊன்றி
அகல நீர் வென்ற தாயினும்,
“நகர்க முன் போல்!” என நதியினுக் களித்ததே.

66 பாவாகட்

வடிவுடை மடந்தாய், வடிவுடை மடந்தாய்!
நெடுவிழிக் கொடு நோக்கு நெஞ்சினிற் செருகும்
வடிவுடை மடந்தாய், வடிவுடை மடந்தாய்!
கேள் இதை;
கடையினிற் துணிபோற் காத்துக் கிடக்கிறேன்
என்னை உன் மென் கை தொட்டெடுத்துச்
செந்நிற இடைக்கோர் உடை செய்வாயே!

67

பாலவை

குழந்தை ஒன்று கொண்டதன் பாலவை பால் இழந்த நெஞ்சொடும் இருந்து விளையாடிற்று பழந்துணி போர்த்திப் பார்த்தது. மடியில் இட்டு அழாது பால் கொடுப்பது போல் அதைத்தது குனிந்து

மெல்ல முத்திடும் மீண்டும் மீண்டும்
செல்லமாக சில கதை கேட்கும்
பாலவையின் பாலும் இப் பரிவு

தேவை? ஆம், பரிவும் பழகுதல் தேவையே!

68 பாற்போச்சி

புடியிற் பாலை எடுத்துப் போச்சியில்
விடருக் கொடுக்கவும், தொடிலிற் கிடந்த
குழந்தை குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.
மடந்ததயோ,
அமும்படி வலிக்கும் அணி முலை தடவி
இரும் களிம் பொன்றினன. இதனால்
கரும்பினால் விளைந்த கருப்பினைக் குறைக்கவே.

69

பிளா

பிளாவினைப் பிடித்தேன். பெருங்கள் வார்த்தான்.

கள்ளில் அக் காரிகை கதிர் முகம் தெரிந்தது-
கண்டேன்.

பிளாவினை முடித்தேன். பெருங்கள் வார்த்தான்
கதிர் முகம் காசினி முழுமூழும்
எதிரிலே தெரிய என் ஏற்றம் விழுந்ததே.

70

புகைக்கண்ணாடு

புகைக் கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டேன்.

சற்றுமுன்

எரிந்து தகிந்தவை எல்லாம் குளிர்ந்தன.

விரிந்த வான் வெளியில் வெய்யில் தணிந்து,

கறுத்தன முகிலெலலாம். கறுத்தும்

சிறுத்ததோர் தூற்றவும் செய்யா தொழிந்தனவே!

71 புகைபோக்கி

இருமைல் தொலைவிலும் இருக்கும் கொடியின்
வெற்றிகலைக் கொழுந்தில் உன் அற்பப் புகையே
புச்சாய்ப் படிய, ஊர் புறுபறுக்கின்றது.

ஆயினும்,

நீயோ, நூற்றி நின்றனை நிமிர்ந்து! இந்
நெஞ்சுரம் தந்தது, நிதமும்
பஞ்சினத் துணியாய்ப் பன்றும் உன் பணியே.

72 புகைவண்டி

கவர்ச்சி உடையதுன் கறுத்த மேனி
வலியது. நகரும் வலுவிலாப் பெட்டித்
தொடர்களை இழுக்கத் துணிந்ததுன் நெஞ்சம்
ஒட்டமோ குதிரையை ஒதுக்கும். சுமை பல
போட்டு, “இழு!” எனினும் பொறுமை காட்டுவாய்-
ஆயினும்
ஷ்யெக்ஸல் இன்றி இவ்வுரெலாம் கேடகத்
தன்புகழ் சாற்றுதல் தவிராய் -
உன் பெருந்தொண்டுக்கு ஊனம் ஒன்றுளதே.

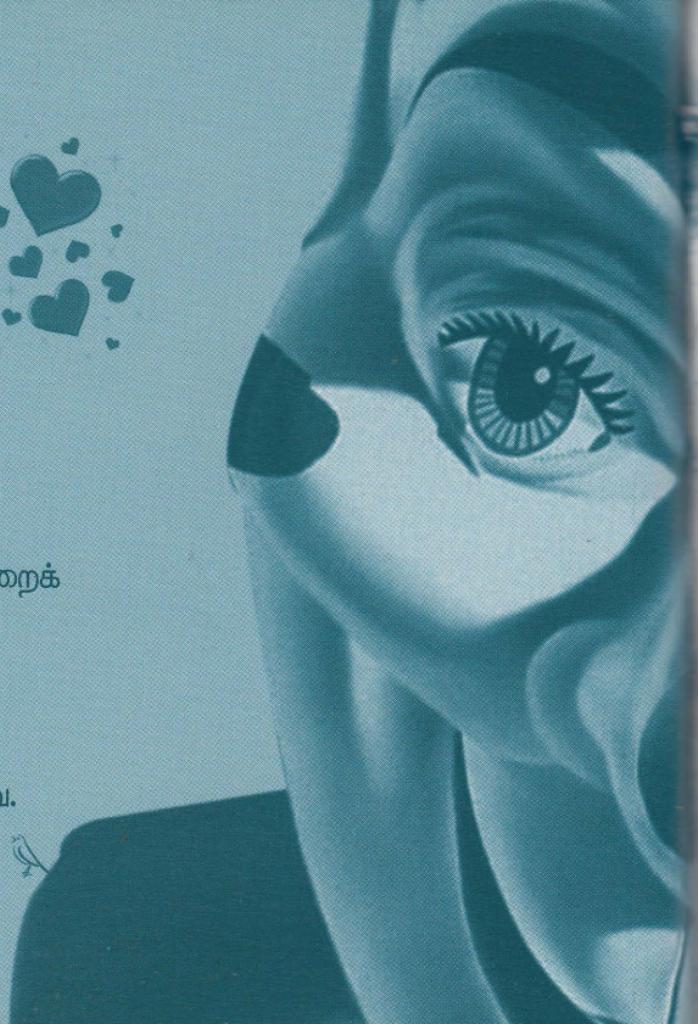
73 புத்தகம்

கண்ணைக் கவரும் வண்ண மட்டை
எத்தனை இதழ்கள்! இதற்கு ரூபா
பத்துக் கொடுத்தது பழுதே அல்ல!
கலிக்கோக்
கட்டே ஒன்றுக் காச பெறுமே.
பொடியா, இதனைப் புத்தகத் தட்டில்,
தலைவாசலிலே, தெரிய வைத்திடுக
வருபவர் காண்பவர், “முருகா,
இவர் பெரும் படிப்பர்!” என்றென்னுக இனியே.

74 பூசமா

வாஞ்சச யோடெதிரில் வந்தமர்ந்துள்ளாய்.
முஞ்சியைப் பூசமா முழுமும் மறைத்தது.
வாயினைப் பூசிய வண்ணம் மறைத்தது.
கண்கண கம மறைத்ததென் காதலி! இவற்கறுக்
கழுவுக!
முகத்திலே ஓவியம் தீட்டும் இம் முயற்சிகள்
சுகப்படா. சுய உருக் காட்டி,
அகப்படு கைக்குள், என் அன்பைப் பெறுகவே.

75 பூட்டு

வீதியில் நின்று “பாதி வயிறு
சோறுதா!” என ஒரு சொத்து கேட்டான்.

ஆதலால்,

குமுதிற் சுவரின் கதவினுக் கிரட்டைப்
பூட்டுத் தைத்துப் போசனம் செய்கிறேன்.
காதில் அக் காக்கக்கள் கரைவு இத்
தேதி தொட்டுத் தெரியா திருக்கவே!

76 பேரன்

'பேரன பிடித்துப் பெருங்கவி பண்ணினேன்.

மோனையும், அணியும், முழுமைப் பொருளும்

தேனுடன் கலந்த திருமையாக

இல்லாத சில இவ்வுலகில் எழுந்தன.

ஒருநாள்,

பல்லேடு படித்த பண்டிதன் கண்டு,

"பொல்லாத பிழைகள் பொருந்தின!" என்றான்.

கல்லாத ஒருவனோ கனிந்து,

"சொல்லோடு கண்டேன், சுவர்க்கம்!" என்றானே.

77 பெற்றோல்

வாழப்பழக்கட வைத்திருக்கின்ற
ஆளிடம் நான் போய் ஆகன கேட்டேன்.
என் மொழி அவன் காதேற வில்லை
ஏறினும், அவனிடம் ஆகனயா இருந்தது!
இருப்பினும், எங்கிடம் பணம் தான் இல்லையே!
ஆதலால்,
குலை அறுத்து வீதியின் குறுக்கே வீசினேன்.
பார்த்து நின்றவர், “பலவான்!” என்றார்.
“அற்புதம்!” என்றனர் அவர்கள்
பெற்றோலில் அவனை நான் பெருந்தீ செய்யவே.

78 பொய்ப்பல்

பொய்ப்பல் காட்டிப் புன்சிரிக்கின்றான்.
ஆயினும்;
புன்சிரிப்பிடை எப்பொய்க்கையும் காணான்.
ஆதலால் ஆவலோடகணத்துக்
காதல் நெடுவழிக் கைக் கொண்டானே.

79 போத்தல் ஒடு

முற்றத்தினில் ஓர் மூலையில் வீசிய
போத்தலைக்
கவனியாது காலால் மிதித்தேன்.
சடப்பொருளாயினும் கடுத்துக்
கடித்தது! அக்கடி என் கருத்திலும் கதத்ததே.

80 மட்காப்பு

'பள்ளம் மேடறியாது பாய்ந்தது வண்டி
உள்ளம் போல் விரைவாக ஓடடி மகிழ்ந்தான்.
வெள்ளாடு வந்தொன்று குறுக்கே விழுந்ததால்,
உள்ளாங் கால்
நிறுத்தியை அமுத்திற்று, நின்றது வண்டி.
ஆட்டை அடித்ததா? "இட, மட
காப்பு நெளிந்ததே, கடவுளே. கடவுளே!"'

81 மணிக்கூடு

தம்பொருள் இறுத்துத் தாமே வாங்கித்
தம் தலைவாயிலிற் தாமே மாட்டினர்..
எனினும்,
இரு முகப் பரப்பில் இரு விரல் நீட்டி
நாளினை நாழிகை செய்தெவ்
வேதனையும் அவரை மணிக்கூடு விரட்டுமே.

82

மதில்

கல்வினால் ஏடுத்த கடுமதில், மேலே
சில்லவல்லமாய்த் தெறித்த போத்தலின்
ஒருகள் பதித்தே உயர்ந்து கிடந்தது.
உடபுறம்,

மூல்கலைச் சிறு கொடி கொல்கலையிற் பிறந்து
மெல்லத் தீரிந்தயற் சள்ளியில் நிமிர்ந்து,
போத்தலில் நடந்தது. புறத்தில்
புத்தது. மோந்தான் புளகித்தாரே!

83 மநுத்தூசி

ஊசி போட்டதால் உயிர் பிழைத்தாராம்.

ஊசிதான்,

ஓசியிற் கிடைத்ததா? ஒவ்வொன்றுக்கும்

காசு காசாக நாம் கறரக்க,

ஊசி போட்டார் உயிர் பிழைத்தாரே.

84 மழிப்பலகு

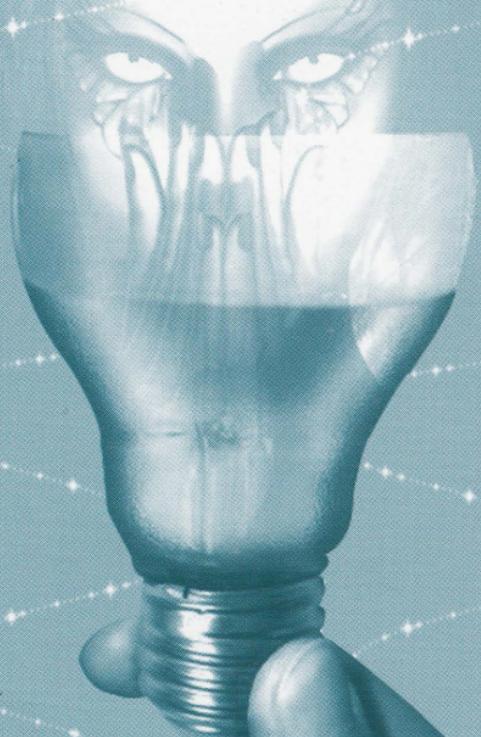
மழிப்பல கெடுத்து மறுபடி காலையில்
விழித்ததும், முகமயிர் செதுக்கி விடுகிறேன்.
இல்லையேல்,
தாடி பெரிதாய் தடித்து வளர்ந்து,
நாடியில் மிளிரவும், நாடு
பாடனார் கவி எனப் பல்விழா ஏடுக்குமே!

கற்பெரும் பாறையைக் கானள மின்டு கொண்டு
 ஒற்றைக் கையால் உயரக் கிளப்பவும்,
 “அற்புதம்,
 அற்புதம்!” எந்றார் அயலில் நின்றோர்.
 சொற்பல பேசிச் சூழ்ந்து போற்றினர்.
 கற்பகனப் பலமிலார் “கானள
 கைப்பலம் பெரிது!” எனக் கதைக்க லாயினரே.

86 மின்சீபிழ்

முனிவன் ஒருவன் முயற்சி செய்திருந்தான்.
முயற்சியின் இடையோர் முழுப்பேய் வந்தது.
முனிவனோ,
அஞ்சுதல் அறியான். அதகனப் பற்றி
கம்பியிற் சுற்றினான், களிஞ்சோம்—
மின் சிமிழ் வீட்டில் விளக்கேற்றியதே.

87 முக்கோணம்

பெண் மகள் ஒருத்தி. ஆண்மகன் இருவர்.
அவனே,

தலைவி. ஆடல் பாடலிற் தனியன்
தலைவன் எவனா? அவனே தக்கான்,
வல்லவன், நல்லவன், வானில்
வெல்பவன். மற்றவன் வில்லனாமே!

88 மெத்தை

'சித்திரம்' என்னும் என் அத்தையின் மகள், தன்
மெத்தையின் மீதிற் பொத்தெனச் சரிந்தாள்.
மெத்தையோ,
இலையான் இருப்பின் இரண்டின்சி பதியும்
மூட்கை ஒன்றாரின் மூன்றின்சி பதியும்
கட்டெறும் பேறின் எட்டின்சி பதியும்
சித்திரம் என்னும் என் அத்தையின் மகளோ
அத்தனை மெல்லியளாகப்
பத்தரை இஞ்சி நிமிர்ந்தது, பாருமே!

89 யன்னல்

யன்னலைத் திறந்தால், காற்று வந்தது.
யன்னலைத் திறந்தால், பூகணயும் வந்தது.
யன்னலைச் சாத்தினால் பூகண வராது.
யன்னலைச் சாத்தினால் வேர்த்துக் கொடுமே!
யன்னலைச்
சாத்தவா? திறக்கவா? சாத்தவா? திறக்கவா?
சாத்தவா? திறக்கவா? சாத்த...
வேர்த்தது! பூகண என்மேல் விழுந்ததுவே!

90 வரு

பண்டிதர், படியார், பார்ப்பனர், பகுறயர்
பெண்டுகள், ஆண்கள், பெரியவர், சிறியர் –
யாரையும்
இன்றெனக் கொண்டொரு வண்டி சென்றது.
என்றிததக் கண்டனர் எவரும்
அன்றைம உய்வித் தறம் காக்கும்மே.

91 வகுட

பதைப்புப் பல பதைத்துப் பலருக் கூடாம்
கடைப் பொது இடத்திலும் கடித்துச் சுவைக்கக்
கிடைப்பன வகைகள் ஆயினும், உள் வீட்டு
அருப்படி

நெருப்பின் எதிர் நின்று நின்று தன் இருப்பை
ஓடித்தவள் ஒருவனுக் காகச்
சுடச் சுடக் கிடைப்பதன் சுவையே தனித்துதே.

92 வழிகாட்டி

இப்புறம் இருபது மயில் இரும்பாகலை
அப்புறம் அறுபது மயில் அறந்தாங்கி
மற்புறம் போனால் முனிக்காட்டுர், நம்
பிற்புறம் திரும்பினால், பெருங்குடியிருப்பென,
இப்படிச்
செப்பிரும் பலகையோ பிரசங்கி போல
நிற்குமே அன்றி நீள் வழியின்
கற்களில் நடந்துதான் வராது காண்பிரே.

மட்டக்களபு

93 வழிச்சீடு

வழிச் சீடெடுத்து வண்டியில் ஏறினேன்.

வண்டி என்கனக் கொண்டு சென்றது.

கொண்டு போய்ச் சேர்த்த கண்டி நகரிற்

கண்ட ஒருவர் என் மண்டை நோய்க்கு

மருந்து

செய்யவும், நோயும் செவ்வனே ஆறிற்று.

ஜயகோ, நன்றியை மறத்தலும் ஆமோ?

எழிற்பேழை ஒன்றிலே இட்டவ்

வழிச் சீட்கை நாளும் வணங்குவன் நானே.

94 வால்வு

சந்தியிலே ஓர் ஜந்தஞ்சுக்குக்
கடடிடம், கடைகள், காணிகள், ஆலைகள்

இவையெலாம்

அந்த ஆளுக்குச் சொந்தம் ஆகும் -
விந்தத்தான் எனினும் இதனிலும் விந்தத்
அடைந்தவை பணமெனில், அகல

இடந்தராப் பொறி அவர் இணங்கிக் கொண்டதே.

95 வாணாளி

நிகழ்ச்சியை ஒளிக்கத்திராகப் பகுத்தார்
அகத்திரை சேர்க்கும் அவ்வறிஞர் வாழ்க.
அப்படி இப்படி அசையாததன் பால்
ஐப்புவித்த கண்ணொடு வாழும்
இப்புவிக்கு
ஏற்படும் கோளாறுதனையும் கண்டு
தீர்ப்பதற் கேற்றுக்கை தெரிய
வேர்ப்பவர் மருத்துவச் சேவையும் வாழ்கவே!

96 விளக்கு

விளக்கை மனைவிளக்கு விளக்குகின்றாள்.

பழப்புளி, சாம்பல் பட்டதும், கண் முன்னே
பித்தகள் விரைவிற் பத்தகர மாற்றுத்
தங்கமாம்.

சுடத்தில் கைத்துக் கொளுத்தினாள். சுடர்ந்தது.
நீறிடடுக் குங்குமம் நெற்றியில் ஓட்டுக்
குனிந்தனாள். இரண்டு கை குவித்தான்.
இருந்த அத்திருவிளக் கொளி இழந்ததுவே.

97 விளக்குமாறு

விளக்கு மா றெடுத்து வீட்டின் முன்றிற்
குழப்ப நிலையினைக் கூடடித் தீருத்தித்
துப்புரவாக்கினாள் தூடியிடை ஒருத்தி
அப்படி

என் உளத்தேறிய எவ்வளையும் தனது
புன்னகை ஒன்றினாற் போக்கித்
தன் அரசாடசி தனி ஒச்சவளே!

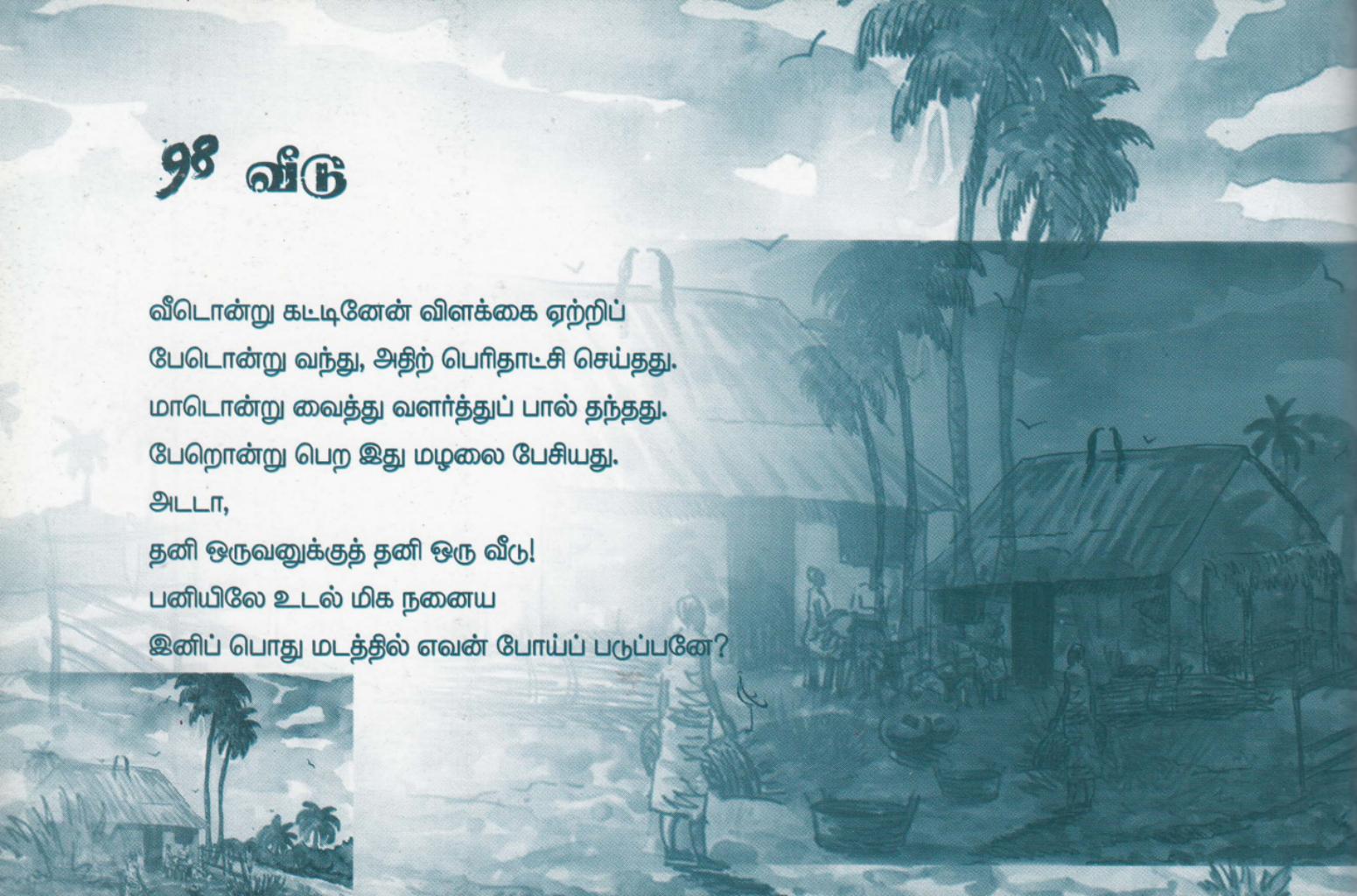

98 வீடு

வீடொன்று கட்டினேன் விளக்கக ஏற்றிப்
பேடொன்று வந்து, அதிற் பெரிதாடசி செய்தது.
மாடொன்று கவத்து வளர்த்துப் பால் தந்தது.
பேறோன்று பெற இது மழுலை பேசியது.

அடா,

தனி ஒருவனுக்குத் தனி ஒரு வீடு!
பனியிலே உடல் மிக நனைய
இனிப் பொது மடத்தில் எவன் போய்ப் படுப்பனே?

99 வீதி

வீதியில் மக்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.
ஓவ்வொருவருக்கும் ஓவ்வொரு கடமை
ஆதலால்,
ஓடி ஓடி உழைப்பினுள் ஆழந்தனர்.
ஓவ்வொரு கணமும் உயிரினை வாழ்ந்தனர்.
ஓடாத மக்களுக் குலகு
காடாகும். ஓவ்வோர் கணத்திலும் இறப்பே.

100 வெறுந்தகரம்

உள்ளுடல் அற்ற உருவே என்பார்
கோறிலாத கோதே என்பார்
அள்ளி அள்ளி அவ் வெள்ளள மாழுடிந்ததும்
வெறுந்தகரத்தினை வீசி விழுகிறார்.
ஆயினும்,
பொதுக் குழாயடியிற் போய் நீண்டெராருத்தி
பிள்ளையின் பசிக்கு நீர் பிடிக்கக்
கொள்கலம் ஆதலும் கூடும் அஃகே!

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

சுமைதாங்கி

மித்ர
வெளியீடு

வழியெலாம் கற்கள் குவத்தார் தமது
சுகமயிகன இருக்கிச் சும்மா நிற்க
பெரிய

பழியெலாம் சுமக்கப் பாவியர் கூடி,
வாயிலும் வளைவுமாய் வளர்ந்த
கோயிலிலும் கற் குடி பிருத்தினரே!

ISBN 978-8189748708

9 788189 748708